

Acheron

Contents

Acheron	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Nhật Ký Cửa Ryssa, Công Chúa Đảo Quốc Didymos	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	23
6. Chương 6	25
7. Chương 7	34

Acheron

Giới thiệu

Người dịch: mhdBiên tập: kokoMười một ngàn năm trước một vị thần được sinh ra và bị đẩy xuống trần gian trong thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/acheron>

1. Chương 1

Ngày 9 tháng 5, năm 9548 Trước Công Nguyên

“Giết đứa bé đó!”

Lời tuyên bố đầy giận dữ của Archon còn vang trong tai Apollymi khi nàng bay qua hành lang bằng đá hoa cương của Katotos. Một cơn gió mạnh thổi qua hành lang, ép bộ áo choàng đen sát vào cái bụng bầu của nàng, và thổi tung mái tóc bạch kim thành từng lọn. Bốn quái thú cận vệ chạy theo sau, bảo vệ nàng khỏi những vị thần khác sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh của Archon. Nàng và những quái thú Charonte đã đẩy lui được nửa số thần tộc. Và nàng sẵn sàng giết hết số còn lại.

Bọn chúng sẽ không giết lấy được đứa con của nàng!

Sự bội phản làm tim nàng ứa máu. Từ buổi đầu tiên của cuộc hôn nhân, nàng đã chung thủy với chồng. Ngay cả khi nàng biết được Archon đã bắt trung, nàng vẫn yêu chồng và chào đón các người con ngoại hôn vào nhà nàng.

Bây giờ y lại muốn giết chết đứa con chưa sinh của nàng.

Tại sao y lại làm thế? Đã hàng trăm thế kỷ nàng mới thụ thai một đứa con của Archon – đó là tất cả mà nàng ước ao.

Một đứa bé của riêng nàng.

Bây giờ chỉ vì lời tiên tri của ba đứa bé gái – ba đứa con hoang đầy ghen tị của Archon, mà con của nàng phải bị hi sinh và giết chết. Bởi vì cái gì? Những lời mà ba đứa bé đó thốt ra sao.

Không bao giờ.

Đây là con của nàng. Của nàng! Và nàng sẽ giết chết tất cả các vị thần Atlantis đang hiện hữu chỉ để cứu nó.

“Basi!” Nàng cất tiếng gọi cô cháu gái.

Basi hiện thân trong hành lang trước mặt và lao đảo cho đến khi cô ta vịn vào bức tường. Là nữ thần của sự thừa mứa, cô nàng rất ít khi tỉnh táo – càng thích hợp cho kế hoạch của Apollymi hơn.

Basi nắc cục, và cười khúc khích. “Dì cần con à? Mà sao ai cũng bức tức vậy? Con để lỡ tin gì quan trọng sao?”

Apollymi chộp lấy tay cô nàng và mang hai người họ ra khỏi Katoteros, ngôi nhà của các vị thần Atlantean, xuống địa ngục Kalosis, nơi anh nàng ngự trị.

Nàng đã được sinh ra ở nơi tăm tối, cấm kỵ này. Đây là nơi duy nhất làm Archon e sợ. Ngay cả khi dùng hết quyền lực của mình, y biết rằng bóng tối là nơi Apollymi trị vì tuyệt đối. Nơi đây, sức mạnh của nàng được củng cố, và có thể hủy diệt y.

Là nữ thần của sự chết, hủy diệt, và chiến tranh, Apollymi giữ một căn phòng riêng ở lâu đài đen uy nghi để nhắc nhở vị trí của mình.

Đó là nơi mà nàng đang dắt Basi tới.

Apollymi khóa các cửa chính và cửa sổ dẫn đến phòng nàng trước khi gọi hai quái thú bảo vệ tin cẩn nhất. “Xiamara, Xedrix, ta cần người.”

Hai quái thú nằm trong hình xăm kéo ra khỏi người nàng và biến hiện ra trước mặt.

Trong hình dạng hiện thời, màu da luôn thay đổi của Xiamara giờ toàn màu đỏ, vằn vện trắng. Mái tóc đen dài buông rũ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đỏ lên lo lắng. Xedrix, con trai của Xiamara, cũng tương tự như mẹ, nhưng làn da vằn vện màu đỏ và cam, vốn chỉ hiện lên khi y lo sợ.

“Ngài cần gì, akra?” Xiamara hỏi, gọi nàng với từ Atlantean dành cho chủ nhân.

Apollymi không hiểu tại sao Xiamara cứ khẳng khẳng gọi nàng là akra khi họ giống chị em hơn là chủ nhân và nô lệ. “Canh giữ căn phòng này không cho ai vào. Ngay cả nếu Archon tự mình đòi vào, người giết hắn. Có hiểu không?”

“Lời người là lệnh, akra. Không ai sẽ quấy rầy ngài.”

“Sừng của chúng có cần phải hợp với cánh hay không?” Basi uốn mình quanh cây cột giường nhìn chăm chăm bọn quái thú và hỏi. “Con hỏi thiệt đó. Bọn chúng màu mè như vậy, thì phải đa dạng hơn chứ. Con nghĩ Xedrix trông đẹp trai hơn nếu sừng nó màu cam.”

Apollymi tảng lờ. Nàng không có thời gian để nghe những lời ngu ngốc của Basi. Nếu muốn cứu mạng con trai nàng. Nàng muốn có đứa bé này và sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì nó.

Bất cứ việc gì.

Tim đập thành thịch, nàng lấy thanh dao găm của Atlantean ra khỏi tủ áo và nắm chặt trong tay. Cán dao vàng lạnh toát trong lòng bàn tay nàng. Bông hồng đen và xương xoắn vòng khắc trên lưỡi dao sáng lên trong ánh sáng mờ mờ. Đó là một thanh dao găm để tước đoạt mạng sống.

Hôm nay nó sẽ giành để cứu mạng.

Nàng rùng mình trước điều mình sắp làm, nhưng không còn cách nào khác để cứu con. Nhắm mắt lại, và xiết chặt con dao găm lạnh giá, nàng cố không khóc, nhưng một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt.

Đủ rồi! Nàng hét lên với chính mình và giận dữ chùi nó đi. Đây là lúc phải hành động, không phải ủy mị. Con trai nàng đang cần nàng.

Bàn tay run rẩy vì giận dữ và sợ hãi, Apollymi trèo lên giường và nằm xuống. Nàng kéo váy áo lên, để bụng lộ ra. Bàn tay đặt lên cái bụng phình to, nơi con trai nàng đang nằm chờ đợi, được bảo vệ nhưng cũng đang gặp nguy hiểm. Nàng sẽ không bao giờ được gần gũi như thế này với nó nữa. Không bao giờ nàng cảm thấy được nó đang đá hay đập hiệu động trong khi nàng lại mỉm cười kiên nhẫn dịu dàng. Nàng sắp sửa tách rời hai người họ mặc dù vẫn chưa đến lúc

Apostolos được sinh ra.

Nhưng không còn sự lựa chọn nào khác.

“Hãy can đảm thay cho mẹ, con trai ạ,” nàng thì thầm trước khi đưa dao mổ toạc bụng.

“Ồ, kinh tởm quá!” Basi rên rỉ. “Cháu...”

“Không được đi!” Apollymi thét. “Người dám rời khỏi căn phòng này và ta sẽ móc tim người.”

Mắt mở to, Basi đứng lặng.

Như thể biết chuyện gì đã xảy ra, Xiamara hiện lên cạnh nàng. Quái thú làn da trắng đỏ là sinh vật đẹp đẽ và trung thành nhất quân đội của Apollymi. Trong sự yên lặng thấu hiểu, Xiamara nhắc đứa bé ra, và giúp Apollymi nối liền bụng lại.

Quái thú gỡ khăn choàng đỏ thắm từ cổ xuống, và quấn lấy Apostolos trước khi đưa trao cho Apollymi, đầu cúi gằm.

Apollymi cố quên cơn đau đớn thân thể khi nhận con trai trong tay, và ôm nó vào lòng lần đầu tiên. Niềm sung sướng tràn ngập tâm hồn khi nhận ra con trai nàng còn nguyên vẹn và vẫn còn thở. Đứa bé quá nhỏ, quá yếu ớt. Hoàn hảo và xinh xắn.

Hơn hết, nó thuộc về nàng, và nàng yêu nó với tất cả tâm hồn.

“Hãy sống cho mẹ, Apostolos,” nàng thốt, để mặc nước mắt tuôn chảy. Những giọt nước như đá lạnh trên đôi má buốt giá của nàng, lấp lánh trong bóng tối. “Khi thời điểm đến, con sẽ trở lại đây và đòi lại quyền của con là vua của các vị thần. Mẹ bảo đảm như thế.” Nàng đặt nụ hôn lên vàng trán xanh dương của nó.

Lúc ấy, đứa trẻ mở mắt ra nhìn nàng. Ánh bạc và thủy ngân, giống như nàng, quấn quít vào nhau, xoay tròn liên tục. Và chúng chất chứa một sự thấu hiểu sâu sắc còn hơn cả nàng. Nhờ vào đôi mắt này mà loài người sẽ nhận ra sự thần thánh của nó và tôn thờ nó. Bàn tay bé xíu chạm vào má nàng như thể đã hiểu việc gì sẽ xảy ra.

Nàng nức nở trước cử chỉ đó. Thánh thần ơi, thật không công bằng! Nó là đứa bé của nàng. Nàng đã chờ cả cuộc đời cho giây phút này, và bây giờ...

“Khốn nạn, Archon, khốn nạn! Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người.”

Nàng ôm chặt con trai và không bao giờ muốn rời xa nó.

Nhưng nàng phải.

“Basi?” Nàng gắt lên với cô cháu gái, vẫn còn đang xoay quanh cây cột giường.

“Mmm?”

“Hãy lấy nó. Đặt vào trong bụng một hoàng hậu đang mang thai. Người hiểu chứ?”

Cô nàng đứng thẳng người. “Um, con làm được. Nhưng còn đứa bé của hoàng hậu đó thì sao?”

“Nhập sức sống của Apostolos với đứa con của hoàng hậu. Nói với bà ta bằng tiên tri rằng nếu con ta chết, thì con bà ấy cũng chết.” Điều đó sẽ bảo vệ đứa bé hơn bất cứ điều gì.

Nhưng còn một điều nữa phải làm. Apollymi giật lấy viên sfera trắng khỏi cổ mình và đặt nó lên trên ngực Apostolos. Nếu có người nào nghi nó là con nàng, hay bất cứ vị thần nào phát hiện thần khí của nó trong nhân giới, họ sẽ giết nó ngay lập tức.

Sức mạnh của nó sẽ bị khóa lại cho đến khi nó đủ tuổi, và đủ mạnh để đánh trả lại. Nàng đặt viên ngọc lên ngực đứa bé và nhìn thần khí của nó bị hút vào trong viên sfora. Làn da màu xanh dương từ từ biến thành màu lợt lạt của con người.

Bây giờ nó sẽ được an toàn. Các vị thần sẽ không bao giờ biết được nàng đã làm gì.

Nắm chặt viên sfora trong tay, nàng hôn mắt đứa nhỏ một lần nữa trước khi trao nó cho cháu gái. “Giữ lấy nó. Và đừng phản bội ta, Basi. Nếu không, thì Archon cũng sẽ không cứu được ngươi. Ta sẽ không nghỉ cho đến khi được tắm trong máu ngươi.”

Mắt Basi mở lớn. “Đứa bé trong bụng. Nhân giới. Đừng nói với ai và đừng làm hỏng. Hiểu rồi.” Cô ta biến mất ngay lập tức.

Apollymi ngậy ra, nhìn sững vào chỗ họ vừa đứng. Tâm hồn hết lên, muốn đứa trẻ trở lại.

Nếu...

“Xiamara, đi theo nó và theo dõi coi nó làm theo lời.”

Quái thú cúi đầu trước khi biến mất.

Trái tim nàng rướm máu, Apollymi ngồi trên chiếc giường đầm máu. Nàng muốn bật khóc và hét lớn, nhưng để làm gì chứ? Chỉ sẽ vô ích thôi. Nước mắt và lời van xin của nàng sẽ không ngăn Archon giết con nàng. Các đứa con riêng của y đã thuyết phục được rằng Apostolos sẽ xóa sổ cả thần điện và thay thế Archon ở vị trí vua của các vị thần.

Được rồi.

Thân thể còn đau đớn, nàng nhắc mình khỏi giường. “Xedrix?”

Con trai Xiamara hiện trước mặt nàng. “Dạ, akra?”

“Lấy cho ta một viên đá từ đại dương.”

Ngạc nhiên trước mệnh lệnh của nàng, nhưng y nhanh chóng thực hiện.

Khi y quay lại, nàng quần tã quanh viên đá. Sức yếu vì sinh nở, giận dữ, và sợ hãi, nàng dựa vào Xedrix, tay giữ chặt lấy y. “Đưa ta đến Archon.”

“Ngài chắc chứ, akra?”

Nàng gật.

Quái thú giúp nàng trở về Katoteris. Họ xuất hiện ngay chính điện nơi Archon đứng với hai cô con gái Chara và Agapa – mĩa mai thay là nữ thần của niềm vui sướng và tình yêu. Hai người bọn họ đã được sinh ra đơn tính lần đầu tiên khi Archon gặp Apollymi. Cả hai nữ thần cùng nhau thoát thai từ ngực y. Tình yêu của y dành cho Apollymi trở thành huyền thoại. Cho đến khi y tự mình hủy diệt nó bằng cách yêu cầu một điều mà nàng không bao giờ trao ra được.

Mạng sống con trai nàng.

Đường nét của Archon thật hoàn hảo. Cao lớn và cường tráng, y đứng thẳng với mái tóc vàng óng ả ánh lên trong ánh sáng mờ ảo. Y quả thật là người đẹp nhất trong các vị thần. Thật đáng tiếc vẻ đẹp đó chỉ là bề ngoài.

Đôi mắt xanh dương nhú lại nhìn cái bọc trong tay nàng.

“Đã đến lúc nàng nghỉ lại rồi. Đưa ta đứa trẻ.”

Nàng rời khỏi Xedrix và đưa tảng đá trong tay cho chồng nàng.

Archon gần giọng. “Đây là gì?”

“Đó là những gì ngươi xứng đáng, khôn kiếp, và là tất cả những gì ngươi lấy được từ ta.”

Bằng tia sáng trong ánh mắt y, nàng biết y muốn đánh nàng. Y không dám. Cả hai đều biết ai là vị thần mạnh hơn trong hai người và đó không phải là y. Y cai trị là vì nàng đứng cạnh y. Chống lại nàng sẽ là lỗi lầm cuối cùng mà y mắc phải.

Theo luật của người Chthonian, các thần linh không bao giờ được giết hại lẫn nhau. Nếu làm vậy thì vị thần đó sẽ nhận lãnh sự phẫn nộ của họ. Sự trừng phạt cho hành động đó rất nhanh chóng, dã man và không thể đảo ngược lại được.

Ngay bây giờ, Apollymi đang đứng giữa làn ranh mỏng manh giữa lý trí và cảm xúc. Nếu Archon giơ tay đánh nàng sẽ đẩy nàng qua giới hạn đó, và y biết điều ấy. Nàng sẽ quên đi sự sợ hãi giành cho người Chthonians và rồi nàng sẽ trút cơn phẫn nộ lên người y. Không màng ai

sẽ bị trừng phạt, và ai sẽ chết... kể cả nàng.

Kiên nhẫn cho con nhện... Nàng nhắc lại câu nói thích nhất của mẹ nàng.

Nàng sẽ chờ đợi cho đến khi Apostolos trưởng thành. Rồi nó sẽ thay thế Archon và cho vua của các vị thần thấy được quyền năng tội bực là như thế nào.

Vì con trai mình, nàng sẽ không làm các người Chthonians thất thường nổi giận, bọn họ có thể sẽ bênh vực Archon và giết con nàng. Chỉ có họ mới có thể lấy mất sức mạnh của nàng và hủy diệt Apostolos. Dù sao đi nữa, ba đứa con gái hoang của Archon và Themis đã được trao cho quyền năng định mệnh trên mọi người và mọi sinh vật. Vì sự ngu ngốc và cơn sợ hãi của bọn chúng, các thần định mệnh Hy Lạp đã vô tình nguyên rủa con nàng.

Chỉ điều đó thôi cũng đủ làm Apollymi muốn giết chết chồng nàng.

“Nàng muốn làm hại thần tộc chúng ta chỉ vì một đứa trẻ thôi sao?” Archon nhìn nàng sững sốt hỏi.

“Người sẽ làm hại con ta chỉ vì ba đứa con hoang nữa Hy Lạp đó sao?”

Mũi y nở ra. “Làm ơn suy nghĩ một lần đi. Ba đứa nhỏ không nhận ra bọn chúng đang quy án cho nó khi chúng nói. Bọn chúng vẫn còn đang rèn luyện sức mạnh. Chúng sợ nó sẽ giành lấy hết tình yêu của ta. Đó là tại sao chúng nắm tay nhau khi thổ lộ sự sợ hãi. Và vì vậy, lời của chúng là luật và không thể ngược lại. Nếu nó sống, tất cả chúng ta phải chết.”

“Thì chúng ta chết, bởi vì nó sẽ sống. Tôi chắc chắn thế.”

Archon rống lên trước khi quăng tảng đá vào tường. Y với tay nắm lấy Agapa và Chara, và bắt đầu đọc chú.

Mắt Apollymi đổi màu đỏ khi nhận ra họ đang làm gì. Đó là một lời chú giam cầm.

Cho nàng.

Và bởi vì họ hợp sức với nhau, họ có thể đánh bại nàng.

Ngay cả như thế, nàng phá ra cười. Nhưng trước hết, nàng nhớ kỹ mỗi một vị thần đã tham gia giúp chồng nàng trói nàng lại. “Tất cả các người sẽ hối hận việc làm hôm nay. Khi Apostolos trở lại, các người sẽ phải trả giá.”

Xedrix đứng che nàng giữa những người khác. Apollymi đặt một tay trên vai y để không cho y tấn công. “Họ sẽ không đụng đến ta, Xedrix. Họ không thể.”

“Không,” Archon nhạo báng, “nhưng ngươi sẽ chịu giam cầm trong Kalosis cho đến khi ngươi tiết lộ chỗ của Apostolos hay nó chết. Chỉ cho đến khi đó người mới trở về được Katoteros.”

Apollymi mỉm cười. “Con trai ta, đến khi trưởng thành, sẽ có quyền lực để đến tìm ta. Khi nó giải thoát ta, thể giới của ngươi sẽ chết. Và ta sẽ hạ từng người một trong các người. Từng người một.”

Archon lắc đầu. “Ta sẽ tìm ra nó. Ta sẽ giết chết nó.”

“Ngươi sẽ thất bại và ta sẽ nhảy múa trên mộ ngươi.”

2. Chương 2: Nhật Ký Của Ryssa, Công Chúa Đảo Quốc Didymos

23 tháng Sáu, 9548 TCN (trước Công Nguyên)

Mẹ tôi, hoàng hậu Aara, nằm trên chiếc giường mạ vàng, thân thể đầm mồ hôi, một người nữ tỳ vén lọn mái tóc vàng rũ rượi trên khuôn mặt nhợt nhạt của bà. Dù đang trong cơn đau đớn, tôi chưa từng thấy bà vui mừng như ngày hôm ấy, và không khỏi tự hỏi nếu bà đã từng vui như thế này khi sinh tôi ra hay không.

Căn phòng chật ních các vị đại thần và cha tôi, đức vua, đứng bên cạnh giường bà với quan tể tướng. Các cửa sổ kính lớn nhỏ đều mở toang, không khí trong trẻo của đại dương tràn vào làm giảm đi khí nóng ngày hè.

“Lại là một đứa trẻ xinh đẹp nữa,” bà mỉm cười vẻ thốt lên, quần em bé sơ sinh vào trong khăn.

“Thề có bàn tay xinh đẹp của nữ thần Artemis, Aara, nàng làm ta tự hào quá!” cha tôi thốt lên khi tiếng hét vui vẻ hô to giữa những người trong phòng. “Hai hoàng tử sinh đôi để thống trị hòn đảo sinh đôi của chúng ta!”

Chỉ có bảy tuổi thôi, tôi đã vui vẻ nhảy cẫng lên. Cuối cùng, sau nhiều lần sinh non, và sẩy thai của mẹ, tôi không chỉ có một em trai, mà tới hai.

Cười to, mẹ tôi ôm xiết đứa trẻ nhỏ mới sinh vào lòng trong khi một bà mụ khác lau sạch đứa nhỏ thứ nhất.

Tôi len lỏi qua đám đông để xem đứa bé lớn với bà mụ. Nhỏ nhắn và xinh xắn, nó vằn vẹo và vùng vẫy để thở qua lồng ngực mới sinh. Cuối cùng nó cũng thở được một hơi thật sâu khi tôi nghe thấy tiếng kêu thảng thốt từ người đàn bà đang ôm nó.

“Thần Zeus tha thứ tội, đại hoàng tử có dị tật, tâu hoàng thượng!”

Mẹ tôi nhìn lên, mày nhíu lại lo âu. “Sao vậy?”

Bà mụ bỗng nó tới cạnh mẹ.

Tôi hoảng hốt khi nghe thấy có điều dị thường. Em bé trông bình thường với tôi.

Đứa bé với bàn tay nhỏ xíu đến người em đã cùng chung bào với nó nhiều tháng trước đây. Dường như nó đang chờ đợi sự an ủi từ người em song sinh.

Thay vì vậy, mẹ tôi kéo em nhỏ ra, khỏi tầm nhìn và cánh tay của nó. “Không thể nào,” mẹ tôi bật khóc. “Nó đã mù.”

“Không phải mù, tâu hoàng hậu,” nữ tư tế già nhất bước ra khỏi đám đông. Bộ áo trắng của bà thêu chỉ vàng, và trên mái đầu bạc là một mũ miện lộng lẫy. “Nó được thần linh gửi tới cho người.”

Cha tôi, đức vua, nhìn mẹ giận dữ. “Nàng phản bội ta ư?” ông gằn giọng.

“Không, không bao giờ.”

“Vậy thì làm sao nó chui ra từ bụng nàng được? Mọi người ở đây đều đã chứng kiến.”

Cả căn phòng đều chăm chú nhìn người phù thủy đang lạnh lùng ôm đứa bé nhỏ xíu, bơ vơ đang òa khóc nức nở đòi người ta ôm ấp, an ủi. Hơi ấm.

Nhưng không ai làm vậy.

“Đứa trẻ này sẽ trở thành kẻ hủy diệt,” giọng già nua của nữ tư tế vang vọng khắp căn phòng. “Bàn tay nó sẽ đem lại chết chóc cho nhiều người. Ngay cả các vị thần cũng không an toàn thoát khỏi cơn phẫn nộ của nó.”

Tôi kêu lên kinh ngạc, không thực sự hiểu lời bà nói.

Làm sao một đứa bé có thể làm hại ai? Nó nhỏ bé thế cơ mà.

“Vậy hãy giết nó ngay.” Cha tôi ra lệnh cho một người thị vệ gần đó rút gươm ra và thủ tiêu đứa bé.

“Không!” nữ tư tế thốt, giơ tay ngăn cản viên thị vệ trước khi y thực hiện mệnh lệnh. “Giết đứa nhỏ này thì đứa bé kia cũng sẽ chết. Sinh lực của hai đứa bé đã kết hợp. Ý nguyện của thần linh là người sẽ nuôi nó trưởng thành.”

Đại hoàng tử nức nở.

Tôi cũng bật khóc luôn, không hiểu được sự căm ghét của mọi người với một em bé.

“Ta sẽ không nuôi dưỡng một con quái vật,” cha tôi gầm lên.

“Người không có sự lựa chọn.” Nữ tư tế ôm lấy đứa bé từ tay bà mẹ và đưa cho mẹ tôi.

Tôi cau mày khi để ý nhìn thấy nét hài lòng của bà mẹ trước khi người đàn bà tóc vàng lẫn vào trong đám đông và biến mất.

“Nó được sinh ra từ cơ thể người, hoàng hậu,” nữ tư tế nói, thu hút sự chú ý của tôi trở lại bà và mẹ tôi. “Nó là con người.”

Đứa bé càng rống to hơn, đưa tay với lấy mẹ tôi lần nữa. Mẹ nó. Bà nép mình tránh xa, tay càng ôm chặt đứa con thứ hai. “Ta sẽ không nuôi nó. Ta sẽ không đụng vào nó. Đem nó ra khỏi mắt ta.”

Nữ tư tế đem đứa nhỏ đến cho cha tôi. “Còn ngài, bệ hạ? Ngài sẽ thừa nhận nó chứ?”

“Không bao giờ. Nó không phải là con ta.”

Nữ tư tế hít một hơi sâu và đưa đứa bé ra trước căn phòng. Bàn tay ơ thờ không có tình yêu hay trối ẩn.

“Vậy thì nó sẽ có tên là Acheron, theo dòng sông bí ẩn ở địa ngục, cuộc đời của nó sẽ dài, đen tối, và chịu nhiều đau khổ. Nó có thể cho mạng sống cũng như lấy lại. Suốt cuộc đời nó sẽ sống một mình và bị bỏ rơi – luôn luôn tìm kiếm lòng tốt và luôn luôn tìm thấy bạo tàn.”

Nữ tư tế nhìn xuống đứa trẻ trong tay, và nói khẽ một sự thật đơn giản sẽ theo suốt cuộc đời nó. “Nguyện thần linh thương hại cho người, cậu bé. Bởi không một ai sẽ thương hại người.”

3. Chương 3

30 tháng 8, năm 9541 Trước Công Nguyên

“Sao ai cũng ghét em, hả chị Ryssa?”

Tôi khựng lại trước bàn thêu, nhìn bước đi ngập ngừng của Acheron. Đã bảy tuổi, em đã là một cậu bé rất xinh đẹp. “Có ai ghét em đâu, akribos.”

Nhưng trong thâm tâm tôi biết sự thật.

Và nó cũng thế.

Em đến gần hơn để tôi nhìn thấy vết bàn tay hằn đỏ trên má. Không có giọt lệ nào trong đôi mắt màu bạc xoay tròn. Em tôi đã quá quen với việc bị đánh nên dường như đã coi việc đó như không.

Ít nhất cũng trừu tượng trong tim nó.

“Chuyện gì xảy ra?” Tôi hỏi.

Em trai tôi quay mặt đi.

Tôi rời khỏi bàn thêu, và bước đến bên cạnh nó. Quỳ trước mặt em, tôi nhẹ nhàng vén lọn tóc vàng khỏi cái má sưng. “Nói chị nghe.”

“Bà ôm Styxx.”

Không cần hỏi tôi cũng biết “bà” là ai. Em đã đi gặp mẹ. Tôi không thể nào hiểu được mẹ làm thế nào có thể yêu thương tôi và Styxx hết mực nhưng lại quá tàn nhẫn với Acheron. “Và?”

“Em cũng muốn được ôm.”

Khi đó tôi nhận ra. Những dấu hiệu của một đứa bé không muốn gì ngoài tình thương của mẹ. Đôi môi bé run run, đôi mắt ướt lệ.

“Tại sao em trông y hệt như Styxx mà em thì đáng ghê tởm, còn nó thì không? Em không hiểu tại sao em là một quái vật. Em đâu có cảm thấy vậy đâu.”

Tôi không thể giải thích cho nó hiểu, bởi vì tôi, không như những người khác, cũng không nhìn thấy sự khác biệt gì. Tôi thật tâm mong ước Acheron biết được người mẹ hiền như tôi.

Nhưng ai cũng coi nó là quái vật.

Tôi chỉ nhìn thấy một đứa bé trai. Một đứa bé không muốn gì hơn là được gia đình chấp nhận thay vì ruồng rẫy. Tại sao cha mẹ tôi không thể thấy được tấm lòng dịu dàng, nhân hậu của nó? Trầm lặng, và tử tế, nó chưa bao giờ giơ tay hại một con kiến. Chúng tôi cùng chơi đùa với nhau, và cùng cười giòn. Và khi cần, tôi ôm em mỗi khi nó khóc.

Tôi cầm bàn tay nhỏ nhắn của em. Mềm mại. Bàn tay của một đứa trẻ. Không có chút tàn ác nào. Chưa từng hại ai.

Acheron lúc nào cũng là một đứa bé dịu dàng. Trong khi Styxx luôn luôn tìm cách kêu ca, oán trách mọi việc nhỏ nhặt, cướp lấy đồ chơi của tôi và của những đứa trẻ khác, thì Acheron lúc nào cũng hòa hoãn, an ủi, quan tâm những người bên cạnh.

Nó có vẻ trưởng thành hơn một đứa bé bảy tuổi. Có nhiều lúc dường như nó còn trưởng thành hơn cả tôi nữa.

Đôi mắt nó đúng là kỳ lạ. Màu bàng bạc, xoáy tròn, ngược lại với điều tiên đoán nó có quan hệ với thần linh. Nhưng chắc chắn điều đó càng làm nó đặc biệt hơn chứ không gồm gì đáng sợ.

Tôi nở nụ cười hi vọng sẽ làm dịu đi nỗi đau của nó. “Một ngày nào đó Acheron, thế gian sẽ biết được em đặc biệt như thế nào. Sẽ có ngày không ai e sợ em cả. Em sẽ thấy.”

Tôi giơ tay ôm choàng nó, nhưng nó bước lùi lại. Thằng bé đã quen với việc bị người khác đánh đập và cho dù nó biết tôi sẽ không làm thế, nó vẫn e ngại không chấp nhận sự an ủi của tôi.

Tôi vừa đứng dậy, thì cánh cửa phòng tôi bật mở. Một toán cận vệ bước vào.

Sợ hãi trước cảnh tượng đó, tôi lùi lại không biết họ muốn gì. Bàn tay Acheron nắm chặt, níu lấy chiếc váy màu xanh, đứng nấp sau chân tôi.

Cha và chú tôi bước vào giữa hàng cận vệ cho đến khi đứng trước mặt tôi. Cả hai người gần như giống y hệt nhau. Họ cùng có màu mắt xanh lơ, mái tóc vàng bông bênh và làn da trắng mịn. Dù chú tôi trẻ hơn cha ba tuổi, không ai có thể đoán được điều đó nếu chỉ nhìn họ. Họ dễ dàng bị nhầm là anh em sinh đôi.

“Anh đã nói nó đang ở cạnh con bé,” cha nói với chú Estes. “Nó lại làm hỏng con nhỏ.”

“Đừng lo,” Estes đáp. “Em sẽ xử việc này. Anh không bao giờ phải lo cho nó nữa.”

“Chú nói vậy là sao?” Tôi hỏi, kinh hoàng trước sự tàn bạo trong giọng họ. Có phải họ định giết Acheron không? “Đừng nhiều chuyện,” cha gằn giọng. Ông chưa bao giờ nạt nộ

tôi trước đây. Máu tôi chợt đông lạnh giá.

Cha chụp lấy Acheron và đẩy nó tới trước mặt chú.

Acheron trông hoảng hốt. Nó với tay nắm lấy tôi, nhưng chú giựt tay nó lại, và lúi đi.

“Chị Ryssa!” Acheron gọi.

“Không!” Tôi hét, cố chạy lại bên nó.

Cha kéo tôi lại và giữ lấy tôi. “Nó đi đến chỗ tốt đẹp hơn.”

“Ở đâu?”

“Atlantis.”

Tôi kinh hoàng nhìn họ dẫn Acheron đi, em hét lớn kêu tôi cứu em.

Atlantis rất xa nơi đây. Quá xa, và chỉ một thời gian ngắn trước đây, chúng tôi đã cùng họ giao tranh. Tôi chỉ nghe những điều kinh khủng về chốn đó và những người sống ở nơi ấy.

Tôi nức nở nhìn cha tôi. “Nó sẽ sợ lắm.”

“Loại như nó không bao giờ sợ gì đâu.”

Tiếng kêu thét và van xin của Acheron

Cha tôi có thể là một vị hoàng đế hùng mạnh, nhưng ông đã sai. Tôi biết cơn sợ hãi sâu thẳm trong tâm hồn của Acheron.

Và tôi biết nỗi sợ hãi của mình.

Tôi có bao giờ được gặp lại em không?

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày 3 tháng 11, năm 9532 Trước Công Nguyên

Đã chín năm tôi không gặp em Acheron. Chín năm trường không ngày nào tôi không tự hỏi nó đang làm gì. Nó được người ta đối xử thế nào.

Bất cứ khi nào chú Estes đến thăm, tôi cũng đều hỏi riêng ông về Acheron.

“Nó vẫn bình thường và khỏe mạnh, Ryssa. Chú xem nó như là con ruột của chú vậy. Acheron có mọi thứ nó muốn. Chú rất vui nói với nó rằng cháu đã hỏi thăm.”

Tuy vậy, linh tính tôi dường như không hài lòng với những câu trả lời như thế. Tôi liên tục đòi cha đem Acheron về. Ít nhất cũng cho nó về nhà vào ngày lễ. Là một hoàng tử, nó đáng lẽ không được gửi đi nơi khác. Nhưng giờ đây nó lại ở một vương quốc lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng giao tranh với chúng tôi. Mặc dù chú Estes là một đại sứ, sự thật không thay đổi là nếu chúng tôi giao chiến, Acheron, với thân phận là một hoàng tử Hy Lạp, sẽ bị giết chết.

Nhưng cha từ chối tất cả lời thỉnh cầu của tôi.

Tôi viết thư thường xuyên cho Acheron, và thường thường nó đều trả lời. Lá thư của nó lúc nào cũng ngắn và rất ít chi tiết, nhưng ngay cả như thế tôi đều trân trọng mỗi lần nhận được.

Vì thế khi một lá thư gửi đến tôi vài tuần trước, tôi đã nghĩ không có gì khác thường cả.

Cho đến khi tôi đọc.

“Công nương Ryssa cao quý kính mến,

Xin thứ lỗi cho tôi vì sự lỗ mãng. Xin thứ lỗi sự đường đột của tôi. Tôi tìm thấy một trong những lá thư người gửi cho Acheron, và đã, không màng nguy hiểm bản thân, quyết định viết cho người. Tôi không thể nói ra điều gì đã xảy ra cho Acheron, nhưng nếu người yêu em trai như đã thổ lộ, thì tôi xin người hãy đến thăm nó.”

Tôi không kể cho ai hết về lá thư đó. Nó không có chữ ký. Và có nhiều khả năng chỉ

là một trò lừa gạt.

Nhưng tôi không thể chối bỏ cảm giác rằng không phải thế, rằng Acheron rất cần tôi.

Mỗi ngày tôi tự vấn mình về việc đi hay ở cho đến khi không chịu nổi nữa.

Chỉ với Boraxis, người cận vệ tin cẩn, tôi trốn khỏi lâu đài, và dặn bọn thị nữ nói với cha tôi là tôi đang thăm các cô trong thành Athen. Boraxis nghĩ rằng tôi quá ư ngu ngốc để mạo hiểm đến đảo Atlantis chỉ vì một lá thư nặc danh, nhưng tôi không quan tâm.

Nếu Acheron cần tôi, thì tôi sẽ đến đó.

Tuy nhiên can đảm rời bỏ tôi vài ngày sau khi đứng trước cổng nhà chú trong kinh đô của Atlantis. Biệt thự màu đỏ khổng lồ sừng sững còn đáng sợ hơn là lâu đài chúng tôi ở Didymos. Đường như nó được thiết kế không cho mục đích nào khác ngoài việc làm người khác phải nẩy sinh lòng kính phục và sợ hãi. Dĩ nhiên, là một đại sứ của Hy Lạp, chú Estes cần phải tạo ấn tượng đó cho kẻ thù.

Với một nền văn minh tân tiến hơn quê hương Hy Lạp, vương quốc đảo Atlantis chiếu sáng lấp lánh. Tôi chưa từng thấy nhiều người xung quanh bận rộn với đủ thứ hoạt động khác nhau. Quả thật là một thành phố náo nhiệt.

Cố

nuốt cơn sợ hãi vào lòng, tôi nhìn Boraxis. Dáng cao lớn hơn người bình thường, tóc thắt bím dài xuống lưng, y là một người cường tráng, vạm vỡ. Nguy hiểm. Và y nhất mực trung thành với tôi, dù chỉ là một tùy tùng. Y đã lãnh trách nhiệm bảo vệ tôi từ khi còn thơ bé, và là một người tôi biết mình có thể hoàn toàn tin tưởng.

Y sẽ không bao giờ cho tôi gặp nguy hiểm.

Tôi bước lên bậc thềm hoa cương, đến trước cánh cổng mạ vàng. Một gia nhân mở cửa trước khi tôi đến gần.

“Công nương,” y nói khách sáo, “tôi có thể giúp gì?”

“Ta đến gặp Acheron.”

Y cúi đầu và mời tôi vào bên trong. Thật kỳ lạ người gia nhân không hỏi tên tuổi hay tra hỏi có chuyện gì cần gặp em tôi. Ở nhà tôi, không ai được phép lại gần hoàng thất mà không được kiểm tra kỹ lưỡng.

Cho phép người lạ bước chân vào tư thất của hoàng gia là một trọng tội đáng xử tử hình. Nhưng người này không nghĩ ngợi gì đã dẫn chúng tôi thẳng vào nhà chú.

Khi đến một hành lang khác, người đàn ông quay lại nhìn Boraxis và hỏi. “Cận vệ của công nương sẽ cùng tham dự trong lúc người ở cùng Acheron chứ?”

Tôi cau mày trước câu hỏi kỳ lạ. “Tôi không nghĩ vậy.”

Boraxis thở hơi dài. Đôi mắt y đầy vẻ lo lắng. “Công chúa...”

Tôi đặt vịn cánh tay y. “Ta sẽ không sao. Hãy chờ ở đây, ta sẽ trở lại nhanh.”

Boraxis không hài lòng quyết định của tôi, và thành thật mà nói thì tôi cũng thế, nhưng chắc chắn không có gì nguy hiểm trong ngôi nhà chú. Vì vậy, tôi để Boraxis đứng đó và tiếp tục đi xuống hành lang dài.

Khi đang đi, tôi để ý thấy một sự im lặng đáng ngại trong ngôi nhà của chú Esres. Ngay cả một tiếng thở cũng không có. Không tiếng cười. Không tiếng nói.

Chỉ có tiếng bước chân của chúng tôi vang lên trong hành lang dài, đen tối. Nền đá hoa cương màu đen bóng loáng kéo dài khỏi tầm mắt, phản chiếu lại hình ảnh của chúng tôi đang đi qua những bức tượng khổng lồ thân xa hoa, cạnh những cành hoa lá và cây cỏ quý hiếm.

Gã gia nhân dẫn tôi đến căn phòng phía sau ngôi nhà và mở cửa.

Tôi bước vào và ngập ngừng nhận ra đó là phòng riêng của Acheron. Thật quái lạ, gã gia nhân chưa biết tôi là chị của Acheron mà đã dẫn tôi thẳng vào phòng riêng của em. Nhưng nghĩ lại, có lẽ y đã đoán ra rồi. Điều đó giải thích rất nhiều.

Đúng, chắc chắn là vậy. Y hẳn phải nhận ra tôi trông giống y như Acheron. Ngoại trừ cho đôi mắt màu bạc mỹ miều của Acheron, chúng tôi có cùng bề ngoài.

Cảm thấy thoải mái hơn, tôi nhìn xung quanh. Đây là một căn phòng khổng lồ với cái lò sưởi quá khổ. Có hai trường kỷ đặt trước lò sưởi bằng đá với một cây cột kỳ lạ nằm giữa. Nó gợi tôi nhớ đến nơi dành xử phạt tù nhân, nhưng điều đó không hợp lý chút nào cả. Có lẽ là một điều đặc biệt của Atlantis. Tôi nghe nói cư dân nơi đây có tập tục rất kỳ lạ.

Cái giường khá nhỏ cho căn phòng cỡ này, với bốn cây cột giường cao chạm trở hình con chim rất tinh xảo. Trên mỗi cây cột, đầu chim lộn ngược lại để mở cong ra ngoài thành cái móc treo màn, nhưng ở đây lại không có tấm màn giường nào cả.

Như là hành lang dẫn đến đây, các bức tường trong phòng lót đá hoa cương đen bóng bẩy, hiển hiện hình ảnh tôi trong đó một cách hoàn hảo. Và khi nhìn quanh, tôi nhận ra trong phòng hoàn toàn không có cửa sổ. Cũng không có bao lơn. Ánh sáng duy nhất lọt vào từ vài ánh đèn rải rác trên tường. Điều này làm căn phòng tối mù và có vẻ bất tường.

Đúng là quái đản thật...

Ba gia nhân đang sắp xếp giường cho Acheron và một người đàn bà thứ tư đang quản lý họ. Nữ quan đó là một người ốm yếu, gầy gò khoảng bốn mươi tuổi.

“Chưa đến lúc,” nữ quan nói với người đàn ông dẫn tôi đến đây. “Acheron vẫn còn đang chuẩn bị.”

Ông ta bĩu môi. “Bà muốn tôi nói với Gerikos là đã để một người khách đợi trong khi Acheron ngồi không hả?”

“Nhưng nó vẫn chưa có giờ ăn nữa,” vị nữ quan khẳng định. “Thằng bé đã làm cả buổi sáng không ngơi nghỉ rồi.”

“Kêu nó lại đây.”

Tôi cau mày nghe tiếng xì xào trao đổi của họ. Có việc gì lạ thường ở đây. Tại sao em trai tôi, một hoàng tử, lại làm việc?

Người đàn bà bước đến cánh cửa cuối phòng.

“Khoan đã,” tôi chặn bà lại. “Tôi sẽ tự đến gặp nó. Archeron đang ở đâu?”

Bà ta nhìn ông ấy sợ hãi.

“Là giờ của công nương với nó,” ông ta kiên quyết. “Hãy để công nương làm gì cô ấy thích.”

Người đàn bà già đứng lại, và mở cửa đến phòng ngoài. Khi bước vào, tôi nghe bà ta và người đàn ông kêu bọn gia nhân lại và rời khỏi.

Kỳ lạ, quả đúng là kỳ lạ...

Ngập ngừng, tôi bước vào phòng định tìm người anh sinh đôi của Styxx. Một cậu bé ngạo mạn nghĩ rằng mình biết tất cả mọi việc trên thế giới. Một thiếu niên kiêu hãnh, khó chịu, hờn dỗi không biết tại sao tôi lại đến đây làm phiền nó.

Tôi hoàn toàn không ngờ được điều mình tìm thấy.

Acheron ngồi trong một bồn tắm lớn một mình. Tắm lưng trần hoàn mỹ của nó hướng về phía

tôi, đầu cúi xuống, mái tóc vàng gục trên bờ như thể là đã quá kiệt sức để tự tắm cho mình. Mái tóc dài xoa hững hờ ngang vai, ẩm ướt, nhưng không sưng nước.

Tim đập mạnh, tôi tiến đến phía trước và ngửi được mùi cam trong không gian. Một cái khay nhỏ đựng bánh trên sàn kế nó, vẫn y nguyên.

“Acheron?” tôi gọi khẽ.

Nó khựng lại trong một giây, rồi lấy tay khoát nước rửa mặt. Nó rời khỏi bồn, và với lấy khăn lau như không hề bối rối trước sự thật là tôi đã quấy rầy trong lúc nó đang tắm.

Khí chất cao quý của Acheron toát ra trong từng cử chỉ lau mình nhanh nhẹn, ngắn gọn, và khi vắt tắm vải ra giữa chồng khăn nhỏ.

Trong một giây, tôi bị thu hút bởi vẻ đẹp cường tráng, trẻ trung của em. Bởi sự thật là nó không mang bận quần áo hay che đậy lại thân thể. Thứ duy nhất trang điểm trên mình nó là những chiếc vòng vàng. Sợi dây duyên mỏng quấn quanh cổ treo một vật trang sức nhỏ. Một sợi dây khác dày hơn quấn quanh cơ bắp trên tay, tại khuỷu tay và trên cổ tay. Sợi dây xích nhỏ liên kết các vòng kéo dài xuống suốt cánh tay. Và một dây chuyền vàng với vòng tròn nhỏ được đeo trên cổ chân.

Khi nó đến gần, tôi sững sờ trước hình ảnh mà tôi thấy. Em trai tôi có bề ngoài y hệt như Styxx, nhưng tôi vẫn nhìn thấy điểm khác nhau của họ.

Styxx bước nhanh nhẹn. Như thủy ngân.

Acheron bước chậm chạp. Đây tính toán. Từng bước nhẹ nhàng như một bóng ma quyến rũ mà

nhất cử nhất động là bản hòa nhạc đầy thi vị trong từng cơ bắp, đường gân, và nét duyên dáng tự nhiên của cơ thể.

Nó gầy hơn Styxx. Gầy hơn nhiều, như thể không được ăn đủ. Ngay cả như vậy, cơ bắp của nó có cực kỳ chắc nịch và hoàn mỹ phi thường.

Đôi mắt nó vẫn còn màu bàng bạc kỳ lạ, nhưng tôi chỉ nhìn thấy chúng một chút trước khi nó dời mắt nhìn xuống sàn nhà dưới chân tôi.

Còn có điều gì khác. Một làn không khí mang sự tuyệt vọng, nhần nhục bao quanh nó. Luồng

khí này tôi đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần ở những kẻ vô gia cư và hành khất từng đến cửa cung điện để xin ăn.

“Xin công nương thứ lỗi,” nó khẽ nói, giọng nó âm trầm đầy dụ hoặc và trầm tĩnh kỳ lạ phát ra giữa kẽ răng. “Tôi không biết nàng đến đây.”

Dây chuông ngân lên khe khẽ trong không gian, nó phiêu phát đầy dụ hoặc bước đến sau lưng tôi. Tay nó đặt trên vai tôi và tháo gỡ áo choàng tôi ra.

Sững sờ vì hành động đường đột đó, tôi không nghĩ đến việc phản đối khi nó để áo choàng rơi xuống sàn. Cho đến khi nó vén tóc tôi lên và đặt môi lên làn da trần thì tôi mới thụp xuống tránh.

“Em làm gì thế?” Tôi hỏi.

Nó cũng ngạc nhiên như tôi, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm xuống chân. “Tôi đã không

được cho biết nàng trả cho cái gì, thưa công nương,” nó đáp khẽ. “Tôi chỉ đoán theo hình dáng của nàng, nàng muốn tôi dịu dàng. Tôi đã lầm sao?”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc nghe lời em nói, và vì nó cứ tiếp tục cắn chặt răng. Tại sao nó lại nói chuyện như thế? “Trả cái gì chứ? Acheron, là chị nè. Chị Ryssa.”

Nó cau mày như thể không nhớ ra tôi. Nó lại giơ tay chạm vào tôi.

Tôi bước lùi lại và cầm áo choàng lên. “Chị là chị em, Acheron. Em không nhớ chị sao?”

Đôi mắt nó liếc nhìn tôi trong một giây đầy giận dữ. “Tôi không có chị.”

Đầu óc tôi quay cuồng cố giải thích ra chuyện này. Đây không phải là cậu bé đã viết thư cho tôi hàng ngày, người đã kể về những ngày vui chơi vô tư lự.

“Sao em lại nói vậy sau tất cả những món quà và thư từ chị đã gửi cho em?”

Gương mặt nó giãn ra như thể đã hiểu. “À, thì đây là một trò đùa công nương muốn chơi với tôi. Nàng muốn tôi giả thành em trai nàng.”

Tôi trừng mắt nhìn nó giận dữ. “Không, Acheron, đây không phải là trò đùa. Em là em của chị, và chị viết cho em hầu như mỗi ngày, cũng như em viết trả lời cho chị vậy.”

Tôi có cảm giác nó muốn nhìn tôi nhưng không dám.

“Tôi không biết chữ, thưa công nương. Tôi không thể chơi trò này với công nương được.”

Cánh cửa sau lưng tôi bật mở ra. Một người đàn ông tròn trịa, lùn tịt bận cái áo dài kiểu Atlantean bước vào. Y đang đọc một tờ giấy da khô và không chú ý đến chúng tôi.

“Acheron, tại sao mày không ở...” giọng ông ta ngừng hẳn khi nhìn thấy tôi.

Đôi mắt y nhú lại tức giận.

“Cái gì đây?” y hét. Đôi mắt giận dữ quắc lên nhìn Acheron, lúc này phải lùi lại hai bước. “Mày dám tiếp khách mà không qua tao ư?”

Mặt Acheron lộ vẻ sợ hãi.

“Không đâu, despotis,” Acheron dùng từ Atlantean dành cho chủ nhân. “Tôi không bao giờ làm thế.”

Đôi môi y cong lên cuồng nộ. Y nắm lấy tóc Acheron và ép nó quỳ xuống trên nền nhà khô cứng, lạnh lẽo. “Vậy thì cô ta làm gì ở đây? Mày tiếp khách miễn phí hả?”

“Không, despotis,” Acheron đáp, tay nắm chặt như thể cố không gờ lên chống lại người đàn ông đang vặn mạnh tóc nó. “Xin ngài. Con thề không làm gì sai cả.”

“Thả nó ra!” Tôi giằng lấy tay ông ta và cố đẩy y tránh xa em trai tôi ra. “Sao người dám động tới hoàng tử điện hạ! Ta sẽ ra lệnh tử hình người!”

Y phá lên cười vào mặt tôi. “Nó không phải hoàng tử gì hết. Đúng không, Acheron?”

“Đúng, despostis. Con không là gì cả.”

Gã đàn ông gọi cận vệ dẫn tôi ra ngoài.

Bọn họ lập tức vào trong phòng đưa tôi đi.

“Ta không đi,” tôi nói. Tôi quay lại bọn cận vệ và nhìn chúng bằng ánh mắt kiêu kỳ nhất. “Ta là công chúa Ryssa của Hoàng gia Arikles thành Didymos. Ta muốn gặp Hoàng thúc Estes. Ngay. Lập. Tức.”

Và lần đầu tiên, tôi nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt người đàn ông. “Xin thứ lỗi, thưa công nương,” y nói, nhưng giọng không có gì là hối hận cả. “Thần sẽ đưa ngài đến đại sảnh của hoàng thúc.”

Y gật đầu ra hiệu cho bọn cận vệ.

Vẻ ngạo mạn của y làm tôi tức giận quay ra. Trong hình phản chiếu trên nền đá hoa cương, tôi nhìn thấy y thì thào điều gì với Acheron.

Mặt Acheron tái lại. “Idikos đã hứa con không phải gặp ông ta nữa.”

Y giật tóc Acheron. “Mày phải làm như đã bảo. Hãy đứng dậy chuẩn bị đi.”

Bọn cận vệ đóng cửa phòng lại và ép tôi rời khỏi đó. Họ dẫn tôi trở lại căn nhà cũ đến một phòng khách nhỏ đơn sơ không có gì ngoài ba trường kỷ.

Tôi không biết và cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nếu có ai dám động vào tôi hay Styxx như người đàn ông đó xử với Acheron, cha tôi sẽ lấy đầu họ ngay lập tức.

Không ai được phép nói chuyện với chúng tôi bằng giọng không tôn trọng và kính sợ.

“Hoàng thúc ở đâu?” Tôi hỏi bọn cận vệ khi chúng lùi ra.

“Ngài đang có việc trong thành phố, tâu Công chúa. Ngài sẽ trở về ngay.”

“Gọi Hoàng thúc mau lên.”

Tên cận vệ cúi đầu chào tôi, rồi đóng cửa lại.

Tôi vừa ở trong phòng một lúc thì cánh cửa bí mật cạnh lò sưởi mở ra. Đó là viên nữ quan đã ở trong phòng Acheron khi tôi vừa đến, người đàn bà lớn tuổi lo lắng cho sức khỏe của Acheron.

“Công chúa?” bà ngập ngừng hỏi. “Thật là người sao?”

Lúc đó tôi nhận ra ngay bà là ai. “Bà là người đã viết bảo tôi phải đến thăm ư?”

Bà ta gật đầu.

Tôi thở dài khoan khoái. Cuối cùng cũng đã có người cho tôi lời giải thích. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Người đàn bà hít một hơi sâu, khó khăn, như thể điều bà sắp nói làm bà rất đau lòng. “Bọn họ bán em trai ngài, thừa công nương. Họ đối xử với nó những điều không ai đáng phải gánh chịu.”

Tim tôi se thắt lại trước lời của bà ta. “Bà nói vậy nghĩa là gì?”

Tay bà vịn vẹo lấy áo. “Xin hỏi công nương đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi ba.”

“Nàng vẫn còn con gái?”

Tôi bị xúc phạm ghê gớm vì bà ta dám hỏi câu hỏi đó. “Không phải chuyện của bà.”

“Xin công nương thứ lỗi. Tôi không muốn xúc phạm nàng. Tôi chỉ đơn giản muốn xem nàng có thể hiểu được họ đã làm gì em trai. Nàng có biết tsoulus là gì không?”

“Tất nhiên, ta...” Kinh hoàng bao trùm lấy tôi. Đó là một từ Atlantis mà không có nghĩa tương đương trong tiếng Hy Lạp, nhưng tôi biết từ đó. Họ là những người con trai, con gái được huấn

luyện làm nô lệ tình dục cho những kẻ giàu có và hoàng thất. Khác với gái điếm hay kỹ nữ, họ được huấn luyện cẩn thận và bị cô lập từ khi còn ấu thơ.

Đồng tuổi với em trai tôi ngày họ đem nó đi khỏi tôi.

“Acheron là một tsoulus ư?”

Bà ta gật.

Tôi choáng váng. Không thể nào. “Bà nói dối.”

Bà ta lắc đầu. “Đó là nguyên nhân gọi công chúa tới. Tôi biết ngài sẽ không tin trừ khi tận mắt thấy được.”

Và tôi vẫn không chịu tin. Không nào xảy ra chuyện này. “Hoàng thúc sẽ không bao giờ cho phép.”

“Vương gia chính là người đã bán hoàng tử. Nàng nghĩ coi cái gì đã trả cho ngôi biệt thự này?”

Tôi cảm thấy buồn nôn khi nghe tin nhưng một phần nào đó trong tôi vẫn không chịu chấp nhận điều hiển nhiên. “Ta không tin.”

“Vậy thì hãy đến đây, nếu ngài dám, và tận mắt nhìn đi.”

Tôi thật sự không muốn, nhưng vẫn theo bà ta qua hành lang sau của ngôi nhà. Con đường dài dằng dặc cho đến khi đến căn phòng nơi Acheron đã tắm.

Bà ta giơ ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi giữ yên lặng.

Đó là khi tôi nghe tiếng cửa họ. Tôi vẫn là một trinh nữ, nhưng cũng không phải không biết gì. Tôi từng nghe tiếng người ân ái tại những bữa đại tiệc mà cha cấm tôi tham dự.

Nhưng tệ hơn nữa, giữa những thanh âm đầy lạc thú là tiếng hét thống khổ từ em trai tôi. Gã đàn ông đang hành hạ Acheron và gã hưởng lạc thú từ việc tạo cơn đau cho em.

Tôi bước lại gần cánh cửa nhưng người đàn bà chặn đứng tôi lại.

Bà nghiêm giọng nói khẽ. “Công chúa xen vào, và em trai nàng sẽ phải chịu những đau khổ mà nàng không thể tưởng tượng được.”

Lời nói của bà ta xuyên thấu qua tôi. Linh hồn tôi kêu gào đòi tôi phải làm gì đó. Nhưng người đàn bà đã đúng về tất cả mọi việc. Bà ta biết em và chú tôi còn nhiều hơn tôi.

Tôi không muốn nhìn thấy nó đau khổ nữa.

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian dài như không bao giờ kết thúc, đã có yên lặng.

Tôi nghe tiếng bước chân nặng nề bước ra khỏi căn phòng, tiếng cửa mở và khép lại.

Vẫn sững sờ, tôi không thể thở. Không thể nhấc chân.

Người đàn bà mở cửa để cho thấy Acheron đang bị xích vào giường bằng những vòng vàng. Các vòng tại cổ tay và cổ chân được cột lên trên rèm chim trang trí cho cột giường.

Và tôi đã ngu ngốc cho rằng chúng để dành treo màn.

“Tôi đã không được cho biết công nương trả cho gì. Tôi chỉ suy đoán từ hình dáng, nàng muốn tôi dịu dàng. Tôi đã lầm sao?”

Những từ đó xé nát lòng tôi khi nhìn người đàn bà gỡ nó ra.

Tôi không thể dời mắt khỏi cảnh tượng em tôi đang nằm đó, trần truồng. Bị thương tích. Máu tuôn.

Em trai tôi.

Nước mắt trào lên trong tôi khi nhớ lại lần cuối tôi gặp nó. Khuông mặt trẻ thơ cũng đã bị đánh, nhưng không thể này. Giờ đây môi nó rách toạc, mắt trái sưng vù, và mũi chảy máu. Thân mình nó đầy dấu tay đỏ và vết bầm.

Không ai đáng phải chịu như vậy.

Tôi bước một bước lên đồng lúc cánh cửa phòng mở ra. Nữ quan ra hiệu cho tôi tránh mặt.

Kinh hoàng, tôi nấp trong một chỗ tối, nơi không ai thấy được nhưng tôi có thể nghe được.

Tiếng chữ rửa vang lên. “Chuyện gì xảy ra ở đây?” tôi nhận ra tiếng của chú Estes.

“Con không sao, Idikos,” Acheron đáp, giọng ngèn ngẹn và đầy đau đớn. Nghe như là nó đã xuống giường và bị trượt chân.

Tôi tưởng chú sẽ nổi giận với người đàn ông đã hành hạ Acheron. Không phải. Chú nổi giận với em tôi.

“Đúng là đồ vô dụng,” chú Estes nạt. “Coi mày kia. Không đáng một đồng xu sola nữa.”

“Con không sao, thưa Idikos,” Acheron khẳng khái trong một giọng ngoan ngoãn làm tôi muốn bệnh. “Con có thể lau chùi...”

“Lấy thanh gỗ và cây roi đây,” chú Estes thốt, cắt ngang lời nó.

Tôi nghe tiếng Acheron phản đối, nhưng thay vì lời nói, giọng nó ngèn ngẹn như thể có gì đó ngăn nó thốt lời.

Tôi muốn có can đảm để bước thẳng vào phòng và kêu họ ngừng tay, nhưng tôi không thể cất bước. Tôi quá hoảng sợ để mà đi.

Tôi lắng nghe tiếng dây xích kêu loảng xoảng và rồi tiếng roi trên da thịt.

Acheron kêu lên, giọng nghẹn lại đau đớn.

Trận đánh kéo dài cho đến lúc Acheron im lặng. Tôi quy xuống sàn, nước mắt tuôn rơi. Nắm tay tôi đưa lên miệng, cổ không bật ra tiếng nức nở trong khi tôi đang suy nghĩ mình nên làm

gì. Làm sao có thể ngừng việc này lại?

Ai trên thế gian có thể tin tưởng tôi? Estes là người em trai yêu quý nhất của cha tôi. Không có cách nào ông tin lời tôi nói. Không bao giờ.

“Nhốt nó vào trong hộp,” chú Estes phán.

“Cho bao lâu?” người kia hỏi.

Tôi nghe tiếng chú thở dài kinh tởm. “Ngay cả với khả năng lành thương nhanh chóng của nó, cũng phải ít nhất một ngày trước khi nó đủ khỏe để tiếp khách. Hãy tìm Ores và bắt y trả thất thu của chúng ta. Bỏ hết mấy cuộc hẹn của Acheron, và để nó ở đó cho đến sáng ngày mai.”

“còn thức ăn?” bà nữ quan hỏi.

Chú Estes gầm lên, “Nếu nó không làm việc, thì không được ăn. Nó vẫn chưa kiếm được phần ăn cho hôm nay.”

Tôi nghe tiếng cửa mở và khép lại.

“Nào, cháu gái ta ở đâu?”

“Công chúa đang ở phòng khách,” người đàn ông đáp.

“Nó không có ở đó khi ta vào.”

“Công nương nói sẽ đi dạo quanh thành phố,” nữ quan nhanh chóng trả lời. “Công nương sẽ trở lại nhanh.”

“Khi nào nó trở lại phải cho ta biết ngay,” chú Estes nạt. “Nói với nó Acheron đã đi xa, thăm bạn bè.”

Mấy người đàn ông rời khỏi phòng.

Tôi quy trên sàn, mắt chăm chăm nhìn hồ nước. Chăm chăm nhìn bức tường phản chiếu hình ảnh của căn phòng.

Em tôi đã phải phục vụ bao nhiêu người? Nó đã sống bao lâu với những cảnh mà tôi vừa chứng kiến.

Nó đã xa nhà hơn chín năm. Chắc chắn mọi sự không luôn luôn như thế này cho nó. Đúng không?

Ý nghĩ này làm tôi buồn nôn.

Nữ quan quay trở lại. Tôi nhìn thấy nỗi kinh hoàng trong mắt bà và tự hỏi mình có cùng ánh mắt đó hay không.

“Họ đối xử với nó như thế này bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

“Tôi làm việc ở đây khoảng một năm, thưa công nương. Việc này đã xảy ra từ khi tôi đến.”

Tôi cố tìm xem có phương cách nào không. Tôi chỉ là một người con gái. Vốn không là gì cả trong một thế giới nơi đàn ông có quyền lực tuyệt đối. Chú sẽ không màng đến tôi. Cũng như thế, cha cũng sẽ không nghe.

Ông sẽ không bao giờ tin rằng em ông đã làm một chuyện như thế. Như là tôi đã từng không tin người chú mà tôi lúc nào cũng yêu quý và kính mến lại có thể làm nên một chuyện như thế.

Nhưng không có cách nào phủ nhận chuyện này.

Làm sao chú Estes có thể đến hoàng cung chúng tôi, ăn cùng bàn với tôi và Styxx, và biết rằng trong lúc chú ở nhà thì có một cậu bé y như Styxx, chỉ khác đôi mắt, đang phải bán thể xác mình?

Không thể nào hiểu được.

Điều duy nhất mà tôi biết là tôi không thể để Acheron ở đây. Trong tình cảnh thế này.

“Bà có thể bí mật đem cận vệ ta đến chỗ này không?” Tôi hỏi viên nữ quan.

Bà gật đầu.

Bà rời khỏi tôi và tôi nấp trong góc phòng chờ đợi trong sợ hãi.

Khi bà trở về với Boraxis, tôi cuối cùng cũng có đủ can đảm để đứng dậy.

Boraxis cau mày giúp tôi đứng lên. “Công nương có sao không?”

Tôi gật đầu không cảm giác. “Acheron ở đâu?” Tôi hỏi nữ quan.

Bà dẫn tôi vào phòng riêng của nó.

Lần nữa tôi lại thấy cái giường còn nhầy nhụa vết máu. Không dám nhìn tiếp, tôi theo bà đến một cánh cửa.

Khi bà mở cửa, Acheron ở bên trong, quỳ trên miếng gỗ cứng có gai nhọn để đâm vào da thịt, gây đau đớn cho em. Không gian bên trong rất nhỏ, tôi biết nó được xây không ngoài mục đích

trừng phạt em. Nó vẫn còn khóa thân, mình mẩy đầy vết bầm và vết máu. Hai chiếc vòng tay bị khóa lại liền nhau sau lưng em, nhưng tôi chú ý nhất là lòng bàn chân của nó.

Tím đen.

Tôi chợt hiểu những âm thanh mà tôi nghe thấy. Còn có chỗ nào tốt hơn để trừng phạt một người mà không muốn thân thể bị hư hại? Không ai sẽ trông thấy bàn chân của nó.

Cổ hết sức nhẹ nhàng, nữ quan và tôi nâng nó ra khỏi phòng. Quanh đầu nó có một sợi dây kỳ lạ quấn quanh. Khi nữ quan tháo nó ra, tôi thấy một trái cầu gai dưới lưỡi Acheron.

Tôi nhăn mặt khi bà kéo trái cầu ra và em rít lên đau đớn.

“Trả tôi lại,” em cắn chặt răng nói khi nữ quan vừa thả tay nó ra.

“Không,” tôi đáp. “Chị sẽ đưa em ra khỏi đây.”

Nó vẫn mím chặt môi. “Tôi bị cấm rời khỏi đây, thưa công nương. Mãi mãi. Xin để tôi trở lại. Chống lại họ càng bị trừng phạt nhiều hơn thôi.”

Tim tôi tan vỡ khi nghe em nói. Họ đã làm gì mà em phải hoảng sợ ngay cả đến việc chạy trốn?

Em cố quay trở lại phòng hành hình, nhưng tôi chặn lại.

“Chị sẽ không để ai hại em nữa, Acheron. Chị xin thề đấy. Chị sẽ đưa em về nhà.”

Em nhìn tôi như thể từ đó hoàn toàn xa lạ. “Tôi phải ở lại đây,” em khẳng khái. “Bên ngoài không an toàn cho tôi.”

Tôi làm ngơ và quay qua nữ quan. “Quần áo của nó đâu?”

“Không có quần áo, thưa công nương. Nó không cần quần áo cho nghề này.”

Tôi rùng mình trước lời nói của bà.

“Vậy cũng được.” Tôi lấy áo choàng quần cho nó và với sự giúp đỡ của Boraxis, chúng tôi dẫn nó ra khỏi ngôi nhà mặc cho sự phản đối quyết liệt của Acheron. Chân và tay tôi run rẩy sợ sẽ bị

chú hay bọn gia nhân khám phá bất cứ lúc nào.

May mắn thay vị nữ quan biết mọi đường đi nước bước trong nhà ra tới ngoài đường.

Bằng phép màu nào đó, chúng tôi cũng tới được xe ngựa sau nhà. Boraxis ngồi với người đánh xe trong khi tôi và Acheron trong xe. Một mình.

Cùng nhau.

Tôi nín thở cho đến khi khuất bóng nhà chú Estes, và chúng tôi ra ngoài thành, ngang qua cầu và lên con đường dẫn đến bến cảng.

Acheron ngồi thu lu trong góc xe, nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ và không nói gì cả.

Đôi mắt nó như đã chết. Không sức sống. Như đã nhìn thấy quá nhiều cảnh kinh hoàng.

“Em có cần lang y không?” tôi hỏi.

Nó lắc đầu từ chối.

Tôi muốn an ủi và dỗ dành nó, nhưng không chắc bất cứ thứ gì trên thế gian có thể làm được điều ấy.

Chúng tôi im lặng suốt cả chặng đường cho đến khi phải tạm dừng ở một ngôi làng nhỏ. Người đánh xe đổi ngựa trong lúc chúng tôi xin tá túc ở một căn nhà. Tôi thuê một căn phòng để cho

chúng tôi có thể tắm rửa và nghỉ ngơi một mình.

Boraxis bằng cách nào đó đã tìm thấy và mua một bộ trang phục cho Acheron. Quần áo khá nhỏ, và bằng vải thô nhưng Acheron không than phiền gì cả. Nó chỉ lặng lẽ cầm lấy và thay đồ trong căn phòng thuê.

Tôi để ý thấy Acheron khập khiễng bước ra khỏi phòng nơi tôi đang đợi trong hành lang hẹp. Lòng tôi đau như cắt khi nghĩ đến em đang bước trên đôi chân tím đen mà vẫn không cất một lời than vãn.

“Đến đây, Acheron, mình cần phải ăn khi có thể.”

Đôi mắt nó hiện vẻ hoảng loạn. Và ngay lập tức thay thế bằng sự nhịn nhục chịu đựng.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

Em không trả lời. Nó chỉ đặt mũ của áo choàng lên che đầu như muốn che mình khỏi thế gian. Đầu cúi xuống, và tay choàng qua người, nó theo tôi bước vào căn phòng ăn ở dưới.

Tôi bước đến cái bàn ở cuối phòng, gần lò sưởi.

“Tôi phải trả cho ai để có thức ăn?” Acheron khẽ hỏi, khuôn mặt hoàn toàn bị mũ che khuất.

Tôi cau mày nhìn em. “Em có tiền ư?”

Về bối rối hiện lên mặt nó khi nghe tôi hỏi.

“Nếu nó không làm việc, thì không được ăn. Nó vẫn chưa trả được cho bữa ăn hôm nay.” Tim tôi thất lại khi nhớ lời chú Estes đã nói. Nước mắt chực trào ra.

Nó nghĩ tôi muốn nó...

“Chị sẽ trả cho bữa ăn, Acheron, bằng tiền.”

Về nhẹ nhõm trên mặt nó càng làm tôi xót xa.

Tôi ngồi xuống. Acheron bước quanh bàn, và quỳ xuống trên sàn nhà bên phải sau lưng tôi.

Tôi cau mày nhìn em. “Em đang làm gì đó?”

“Xin lỗi công nương. Tôi không muốn xúc phạm người.” Em bò lùi lại phía sau một chút.

Hoàn toàn kinh ngạc, tôi quay lại nhìn em. “Sao em ngồi trên sàn làm gì?”

Nó ngay lập tức lộ vẻ thất vọng. “Tôi sẽ chờ người trong phòng.”

Và đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

“Khoan đã,” tôi kéo tay em. “Em không đói sao? Chị nghe nói em chưa ăn gì mà.”

“Tôi đói,” nói đơn giản nói giữa kẻ rằng.

“Thì ngồi xuống đi.”

Em lại quỳ xuống dưới đất.

Nó đang làm gì thế? “Acheron, sao em ở dưới đất mà không ngồi trên bàn với chị?”

Đôi mắt nó trống rỗng, khiêm nhường. “Đi không ngồi cùng bàn với người đang hoảng.”

Giọng nó bình bản như thể chỉ lặp lại một điều đã xảy ra nhiều lần nó không còn ý nghĩa gì hết cho em.

Nhưng lời nói đó xé lòng tôi.

“Em không phải là dĩ, Acheron.”

Nó không cãi lại, nhưng tôi có thể nhìn thấy sự phản đối trong đôi mắt bạc đó.

Tôi đưa tay lên gần khuôn mặt em. Người nó cứng người lại trong giây lát.

Tôi để tay xuống. “Lại đây,” tôi dịu dàng nói. “Ngồi trên bàn với chị.”

Nó làm như tôi bảo, nhưng trông có vẻ rất khó chịu, như thể sợ có người sẽ nắm tóc nó kéo đi bất cứ lúc nào. Nó cứ liên tục kéo mũ che lại như thể bảo vệ mình.

Đó là khi tôi nhận ra cách thứ hai để trừng phạt một người mà không để lại dấu tích. Cái đầu. Họ đã nắm tóc nó kéo bao lần?

Một người phục vụ đến.

“Em thích ăn gì hả Acheron?”

“Người thích gì thì tôi như thế, Idika.”

Idika. Một từ Atlantis mà nô lệ dùng cho chủ nô.

“Em không muốn gì sao?”

Nó lắc đầu.

Tôi kêu món ăn và quan sát em. Nó vẫn nhìn xuống đất, hai tay ôm lấy người.

Khi Acheron ho, tôi để ý có vật lạ trong miệng nó.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

Nó ngước lên nhìn tôi, rồi lại cúi ngay xuống. “Cái gì là gì, Idika?” em hỏi, vẫn với miệng ngậm chặt.

“Chị là chị em, Acheron, em hãy gọi là chị Ryssa.”

Nó không trả lời.

Thở dài, tôi trở lại câu hỏi ban đầu. “Cái gì trong miệng em thế? Cho chị xem nào.”

Em ngoan ngoãn há miệng ra. Đường thẳng chính giữa lưỡi em bị xỏ và gắn nhiều trái cầu nhỏ bằng vàng lấp lánh dưới ánh đèn. Tôi chưa từng thấy cái gì như thế.

“Cái gì vậy?” Tôi cau mày hỏi.

Acheron khép miệng lại và những cử động qua miệng và hàm, tôi biết nó đang chà trái cầu vào vòm miệng. “Erotikisfairi.”

“Chị không hiểu từ đó.”

“Quả cầu tình dục, Idika. Làm cho lưỡi tôi kích thích hơn khi hầu hạ.”

Tôi không thể ngạc nhiên hơn nếu nó giơ tay tát tôi. Nó lãnh đạm nói ra một điều cấm kỵ trong thế giới của tôi.

“Có đau không?” Tôi không thể tin được là mình phải hỏi câu này.

Nó lắc đầu. “Tôi chỉ phải cẩn thận không để nó đập vào bề răng thôi.”

Thì ra đó là nguyên nhân mà nó mím chặt môi khi nói chuyện.

“Em vẫn nói được thật đúng là phép lạ.”

“Không ai trả tiền cho đi để nói chuyện, Idika.”

“Em không phải là đi!” Vài người quay đầu lại, làm tôi nhận ra tôi đã to tiếng.

Má tôi ửng hồng, nhưng mặt Acheron không có gì xấu hổ cả. Em chỉ đơn giản chấp nhận như thể nó không là gì tốt đẹp hơn và không xứng đáng tốt hơn.

“Em là một hoàng tử, Acheron. Hoàng tử.”

“Vậy tại sao các người lại đuổi tôi đi?”

“Vậy tại sao các người lại đuổi tôi đi?”

Câu hỏi làm tôi giật mình. Không chỉ vì những từ ngữ, mà còn vì tiếng xót xa trong giọng nói.

“Em nói gì?”

“Idikos bảo các người đều nói vậy.”

Idikos. Từ dành cho nam chủ nhân của nô lệ.

“Ý em là Estes à?”

Nó gật.

“Chú ấy là chú em, không phải idikos.”

“Không ai cãi được với đôn roi, thừa công nương. Ít nhất cũng không lâu.”

Tôi nuốt vào lời của nó. Không, tôi chắc rằng không. “Chú đã nói gì với em?”

“Rằng bề hạ muốn tôi chết. Tôi chỉ còn sống vì người con bề hạ yêu quý cũng sẽ qua đời nếu tôi chết.”

“Không đúng. Cha nói chỉ gửi em đi xa bởi vì cha sợ có người sẽ hại em. Em chính là người thừa kế ngai vàng.”

Acheron vẫn nhìn xuống đất. “Idikos nói tôi là sự xấu hổ cho gia đình. Không xứng đáng được ở gần bất cứ ai. Đó là nguyên nhân bề hạ đuổi tôi đi và bảo mọi người tôi đã chết. Tôi chỉ hữu dụng cho một việc.”

Tôi không cần nó nói cho tôi biết một việc đó là gì. “Chú đã dối em đó.” Tim tôi vỡ tan trước sức nặng của sự thật. “Cũng như chú ấy đã nói dối chị và cha. Chú bảo em đang rất khỏe mạnh và

hạnh phúc. Học giỏi.”

Nó bật cười cay đắng. “Tôi học rất giỏi, Idika. Hãy tin đi, tôi là học sinh giỏi nhất trong bất cứ thứ gì mà họ dạy.”

Làm sao mà nó có thể đùa về chuyện đó?

Tôi quay nhìn người hầu bàn mang thức ăn đến. Tôi bắt đầu cầm muỗng, thì nhận ra Acheron vẫn chưa động đậy. Em chỉ nhìn chăm chăm vào thức ăn trước mặt với cặp mắt thèm muốn.

“Em ăn đi,” tôi bảo.

“Công nương vẫn chưa chia phần ăn cho tôi.”

“Ý em là gì?”

“Nàng ăn, và nếu tôi làm nàng vui trong bữa ăn, nàng sẽ quyết định cho tôi ăn bao nhiêu.”

“Làm chị vui thế nào... ồ không. Đừng trả lời. Chị không muốn biết.” Tôi thở dài, rồi chỉ vào đĩa và cốc nước. “Tất cả là của em. Em có thể ăn ít nhiều tùy thích.”

Nó lưỡng lự nhìn thức ăn, rồi lại liếc nhìn sàn nhà dưới chân tôi.

Đó là khi tôi hiểu ra tại sao nó lại quỳ ở đó. “Em thường ăn ở trên sàn phải không?”

Như một con chó.

Nó gật. “Nếu tôi đặc biệt làm ngài hài lòng,” giọng nó nhẹ nhàng. “Idikos đôi khi dùng tay mớm cho tôi.”

Tôi không còn muốn ăn nữa.

“Ăn tự nhiên đi, em trai ạ,” giọng tôi khàn đi. “Ăn bao nhiêu cũng được.”

Tôi nhấp một ngụm rượu, cố dẫn bụng lại và nhìn em ăn. Cử chỉ của nó đều đúng lễ nghi, và một lần nữa tôi nhận ra nó ăn chậm thế nào. Tư thái tỉ mỉ hoàn hảo.

Nhất cử nhất động đều toát lên vẻ mỹ lệ. Tinh tế.

Được tính toán để dụ hoặc.

Cử động như một thằng đi.

Nhắm mắt lại, tôi muốn gào lên vì sự bất công này. Nó là đại hoàng tử. Nó đáng lẽ là người thừa kế ngài vàng và ở nơi đây...

Làm sao họ có thể xử nó như thế?

Và tại sao?

Bởi vì mắt nó khác biệt ư? Hay bởi đôi mắt đó làm người ta khó chịu?

Không có điều gì đáng sợ gì về thằng bé này. Không như Styxx, người được biết đến là đã cho bắt và đánh người chỉ vì họ xúc phạm nó. Một người nông dân nghèo đã bị đánh dã man bởi vì y dám đến hoàng cung mà không mang giày. Một đôi giày y không có đủ tiền để mua.

Acheron đã không trêu ghẹo tôi, hay cười nhạo người khác. Em không đánh giá bất cứ ai hay bêu rếu họ.

Thay vì thế nó chỉ lặng lẽ ngồi đó ăn.

Một gia đình bước vào và ngồi cạnh bàn chúng tôi. Acheron ngừng ăn khi nhìn thấy một cặp bé trai và gái. Cậu trai còn nhỏ tuổi và bé gái bằng tuổi nó.

Nhìn về mặt của nó, tôi có thể thấy nó chưa bao giờ nhìn thấy một gia đình cùng ngồi với nhau. Nó tò mò quan sát họ.

“Công nương cho tôi hỏi một câu được không?”

“Tất nhiên.”

“Nàng và Styxx vẫn thường cùng ngồi ăn với cha mẹ người vậy sao?”

“Họ cũng là cha mẹ em.”

Nó tiếp tục ăn mà không trả lời.

“Đúng,” tôi đáp. “Chị và em Styxx vẫn thường ngồi ăn với cha mẹ như thế.” Nhưng Acheron chưa bao giờ được làm thế. Ngay cả khi ở nhà, nó cũng không được phép đến bàn ăn gia đình.

Sau đó, nó không hỏi nữa. Cũng không nhìn vào gia đình nó nữa. Nó chỉ đơn giản tiếp tục ăn với những cử chỉ hoàn hảo đó.

Tôi ráng nuốt vài miếng, nhưng nhận ra mình không đói gì mấy.

Chúng tôi lui về phòng và đợi người đánh xe nghỉ ngơi, cũng như cho ngựa ăn. Cũng đã gần hoàng hôn, và tôi không chắc có cần phải tiếp tục đi cả buổi chiều hay không.

Tôi ngồi xuống cái ghế nhỏ và nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Quả là một ngày dài. Tôi chỉ mới vừa đến Atlantis vào buổi sáng và đã không nghĩ là phải trở về sớm như thế. Không kể đến áp lực bắt nạt vì đã trộm em tôi khỏi chú. Giờ phút này, tôi chỉ muốn thiếp đi.

Tôi có cảm giác Acheron đang đứng trước mặt.

Mở mắt ra, tôi thấy nó lại khóa thân chỉ trừ cho mấy cái vòng.

Tôi cau mày. “Em làm gì thế?”

“Tôi còn nợ công nương thức ăn và trang phục.” Em quỳ xuống chân tôi và nâng gấu váy tôi lên.

Tôi đứng bật dậy, giữ lấy tay nó. “Không được chạm vào người thân như thế, Acheron. Vậy là sai.”

Lông mày nó cau lại bối rối.

Khi ấy tôi biết được một sự thật kinh hoàng. “Estes... chú có... Em..” Tôi không thể nói ra được những lời đó.

“Tôi trả cho ông mỗi đêm vì đã có lòng tốt nuôi dưỡng tôi.”

Chưa lúc nào trong đời muốn khóc như lúc này, nhưng mắt tôi vẫn ráo hoảnh – ngay cả khi cơn giận và kinh tởm dâng lên trong tôi vì những gì đã xảy ra cho em. Ồ, nếu tôi tóm được chú... “Mặc quần áo lại đi, Acheron. Em không cần phải trả cho chị cái gì cả.”

Nó rời khỏi và làm như tôi bảo.

Suốt cả buổi chiều tối, nó ngồi lặng lẽ trong góc phòng mà không cử động một ngón tay. Rõ ràng nó cũng đã được huấn luyện để làm thế. Tôi ôn lại những điều kinh hoàng xảy ra trong ngày nay.

Những sự kiện kinh hoàng này là cuộc sống hàng ngày của nó.

Em Acheron đáng thương của tôi.

Tôi kể cho nó nghe cha sẽ mừng nó quay trở về. Mẹ sẽ vui thế nào khi gặp lại nó.

Tôi kể về hoàng cung, và về căn phòng lộng lẫy của nó ở đó.

Nó lặng lẽ lắng nghe, đôi mắt lộ vẻ không tin một điều gì từ miệng tôi.

Đã không sống trong hoàng cung.

Tôi có thể đọc được suy nghĩ rõ ràng của nó.

Và thành thực mà nói, tôi cũng bắt đầu nghi ngờ những lời nói của mình.

5. Chương 5

Ngày 4 tháng 11, 9532 trước công nguyên

Acheron giữ im lặng trong suốt chuyến đi đến bến tàu đến mức tôi bắt đầu lo lắng. Nó không có vẻ được khỏe. Em hay đột ngột tự nhiên bị toát mồ hôi và run lẩy bẩy. Làn da xám xịt lại một

cách đáng sợ.

Bất cứ khi nào tôi hỏi em có thấy sao không, Acheron đáp chuyện này hay xảy ra.

Càng gặp đông người, em càng trở nên sợ hãi.

“Chú Estes không tìm thấy em đâu,” tôi bảo, hi vọng sẽ làm dịu cơn sợ của em.

Nhưng không ăn thua. Thực chất, em càng lúc càng kinh hoảng hơn.

Boraxis trở về với vé cho chuyến tàu xuyên biển Aegean trở về đảo Didymos. Tôi biết tôi sẽ không thực sự ngừng sợ cho đến khi con tàu nhỏ neo.

Tôi e ngại chú sẽ tìm thấy chúng tôi bất cứ lúc nào và bắt Acheron trở lại.

Đến giữa trưa chúng tôi mới lên được trên tàu. Boraxis dẫn đường, tôi ở chính giữa, và Acheron đi theo sau.

Ông phó thuyền trưởng nhận lấy vé từ Boraxis và chỉ đường cho anh tới phòng, nhưng khi chúng tôi đi qua, ông ta ngăn Acheron lại.

“Bỏ mũ xuống.”

Tôi nhìn thấy sự hoảng hốt trong mắt Acheron trước khi nó làm theo. Ngay khi miếng vải hạ xuống, một cảm giác kỳ lạ như một cơn sóng lướt qua những người đứng gần chúng tôi. Tất cả cặp mắt đều đổ dồn về phía em tôi.

Phó thuyền trưởng lắc đầu nhìn tôi. “Công nương à, chúng tôi không cho phép nô lệ bước lên tầng chính.”

Tôi liếc y dữ dội. “Nó không phải là nô lệ.”

Gã phó thuyền trưởng phá ra cười nhạo báng. Y chop lấy sợi dây chuyền quanh cổ Acheron và kéo ra miếng trang sức có hình mặt trời chói sáng.

Acheron không cử động hay nói gì cả. Nó chỉ cúi mặt nhìn chăm chăm xuống sàn.

Y nhìn trả lại tôi. “Tôi hiểu nàng muốn giữ thẳng tsoulus với nàng, thưa công nương, nhưng nó sẽ phải đi xuống hầm tàu với các nô lệ khác.”

Tôi chưa nghĩ tới việc phải gỡ bỏ dây chuyền của Acheron. Ở Hy Lạp, nô lệ không mang vàng bạc gì cả, tôi không nghĩ là nó sẽ làm lộ thân phận của em.

“Nexus,” phó thuyền trưởng gọi một thủy thủ. “Đưa thằng này xuống hầm.”

Đôi mắt hốt hoảng của Acheron van tôi. “Xin nàng, Idika, đừng cho tôi xuống đó. Một mình. Xin đừng.”

“Tôi sẽ trả thêm,” tôi nói với tên phó thuyền trưởng.

“Xin lỗi công nương. Đó là luật nghiêm ngặt nhất của chúng tôi. Những hành khách khác sẽ rất bực mình nếu phá luật cho nàng.”

Tôi cảm thấy buồn cho nó. “Sẽ không sao đâu, Acheron. Chỉ có vài ngày thôi và mình sẽ về nhà.”

Lời nói của tôi dường như càng làm cho nó sợ thêm. Nhưng em không nói gì thêm khi Nexus bước đến dẫn nó đi.

Acheron lại đội mũ lên và liếc nhìn xung quanh run rẩy.

“Acheron sẽ không sao, thưa công nương,” Boraxis an ủi tôi. “Phòng nó sẽ không được xa hoa, nhưng sạch sẽ và đủ tiện nghi.”

Và Boraxis biết rõ điều đó nhất. Y đã từng là một nô lệ trước khi cha tôi giải thoát cho y.

“Cảm ơn, Boraxis.”

Tôi mang trái tim nặng trĩu đến phòng mình và không khỏi lo lắng cho Acheron suốt bốn ngày liền.

6. Chương 6

Ngày 8 tháng 11, 9532 trước công nguyên

Tôi kiên nhẫn chờ đợi gặp lại Acheron trên sàn tàu. Bốn ngày qua tôi cố hết sức tìm gặp nó, nhưng không ai cho. Những hành khách bình thường rõ ràng không được phép xuống dưới

hầm tàu không hơn gì nô lệ được phép lên trên.

Hầu hết mọi người đều ra về hết, ngay cả bọn thủy thủ, trong khi tôi và Boraxis vẫn còn đứng đợi.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy bóng dáng Acheron xuất hiện. Như cái ngày mà người ta bắt nó xuống hầm, áo khoác trùm kín mặt, đầu cúi xuống.

Không một chút gì của thân thể hay khuôn mặt nó lộ ra.

“Em kia kìa!” tôi vui mừng thốt lên.

Nó chẳng nói chẳng rằng.

Tôi giang tay ôm, nó hất tôi ra. Tôi cố nhìn mặt, nó lại bỏ tôi đi một nước.

Hành động đó làm tôi bức bối. Phải chăng đây là lời cảm ơn tôi nhận được khi cứu nó khỏi nhà của chú tôi? Chắc chắn dù cho phòng nô lệ có tệ hại đến nào đi nữa, thì cũng hơn việc bị người ta sờ mó chứ.

“Đừng có giận lẫy như vậy, Acheron. Chị đâu có quyền chọn lựa.”

Nó vẫn không nói lời nào.

Tôi muốn nắm lấy vai nó mà lắc. Đây là lần đầu tiên mà hành động của nó làm tôi nhớ đến Styxx. “Chuyện gì xảy ra với em vậy? Trả lời chị đi!”

“Tôi muốn về nhà.”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc bởi lời yêu cầu khê của nó lại còn đượm sự giận dữ.

“Em có điên không? Tại sao lại muốn trở về Atlantis chứ?”

Nó lặng thinh.

Thở dài bức bối, tôi dẫn nó xuống tàu. Khi đứng trên bến, Boraxis đi mượn cho chúng tôi một xe ngựa kín để về nhà.

Acheron vẫn một mực im lặng. Nó không nhìn quanh hay tỏ vẻ thích thú chút nào về việc đã thoát khỏi bàn tay dơ bẩn của Estes.

“Chúng ta đang ở Hy Lạp. Không lâu nữa là về đến nhà.”

Vẫn không có tiếng trả lời, tôi thở một hơi cảm tạ trời đất khi thấy một chiếc xe ngựa đến gần. Có

lẽ đi xe sẽ làm tâm trạng thẳng bé vui vẻ hơn.

Chiếc xe ngừng trước mặt chúng tôi, và một người đàn ông bước ra.

“Công tử?” Tôi hỏi khi thấy y đến gần. Một thanh niên không lớn hơn tôi bao nhiêu. Quần áo và

trang sức cho thấy y từ một gia đình quý tộc, dù tôi không nhận ra từ gia tộc

nào.

Y không thèm nhìn đến tôi. Acheron thu hút mọi sự chú ý của y, và Acheron đang cố thu người lẫn tránh người đàn ông này. “Nó là của nàng ư, tiểu thư?”

Tôi ngập ngừng không muốn trả lời. “Tại sao ông lại muốn biết?”

“Tôi muốn mua nó. Nàng cứ ra giá đi, ta sẽ trả.”

Tôi nổi giận ngay lập tức. “Nó không được bán.”

Cuối cùng y cũng nhìn vào mắt tôi. Tôi thề đã nhìn thấy cơn điên loạn trong đôi mắt y. “Tôi sẽ trả bất cứ thứ gì nàng muốn.”

Boraxis quay lại cạnh chúng tôi và cau mày. “Đi vào trong xe đi, Acheron.”

Acheron không nói gì chỉ nhanh chóng chui vào xe.

Khi tôi bước theo, gã đàn ông chặn tôi lại. “Xin tiểu thư. Tôi phải có nó. Tôi sẽ cho nàng bất cứ cái

gì nàng muốn.”

Boraxis phải ép ông ta qua một bên.

Tôi bước vào trong xe ngựa trong khi gã vẫn tiếp tục trả giá với tôi.

“Không thể nào tin được,” tôi lầm bầm. “Bộ chuyện này hay xảy ra lắm sao?”

“Phải.” Câu trả lời của Acheron nghe như lời thì thầm.

Boraxis khóa cửa xe lại. “Tôi sẽ cùng ngồi với xa phu, thưa công nương.” Y trao cho tôi bình rượu và một gói bánh mì quấn trong vải. “Nếu công nương cần gì thì cứ gọi.”

“Cám ơn, Boraxis.”

Y gật, rồi trèo lên ghế bên ngoài.

Đã ăn xong một bữa sáng trên tàu, tôi không đói. Tôi có thể thấy được Acheron đang chăm chăm nhìn, nhưng nó vẫn giấu mình trong áo khoác. “Em có muốn ăn một miếng không?” tôi

hỏi, đưa thức ăn cho Acheron.

Cái xe chồm tới, và thằng bé xé toang miếng vải che như một con thú đói. Cho đến khi nó bắt đầu ăn tôi mới thấy được một chút da thịt của cánh tay lộ ra.

Trên cổ tay là một vòng máu đã khô dán vào chiếc vòng vàng nó đeo. Nhưng Acheron không tỏ vẻ gì là chú ý đến khi nó nhồm nhoàm tống bánh mì vào trong miệng.

“Em có sao không, Acheron?”

Nó vẫn tiếp tục gặm ngấu.

Khi miếng bánh không còn, nó quay sang tấn công túi da đựng rượu cũng như thế. Vài phút sau nó mới hạ túi rượu xuống và thở dài ra một hơi.

Tôi gơ tay chạm vào cánh tay bị thương của nó.

Acheron không động đậy khi tôi ngồi dậy, và kéo áo lên để xem vết thương khủng khiếp ở đó. Khi quan sát cổ tay đầy máu, tôi nhìn thấy càng nhiều vết bầm trên cánh tay.

Và rồi tôi nhìn thấy mặt em.

Tôi kêu lên thẳng thốt. Không kịp nghĩ ngợi gì, tôi giật mũ che đầu của nó xuống. Da nó vẫn còn

màu xám xịt như tro, tóc bết lại rũ rượi.

Nhưng khuôn mặt nó mới là cái làm tôi sững sờ. Những vòng tròn đen tím ở dưới mắt như thể nó không ngủ chút nào. Đôi môi khô cần, nứt nẻ, và rướm máu. Hai má sưng tím lên như có

người đã tát nó nhiều lần. Một mắt đỏ lên vì mạch máu vỡ.

Quần áo nó bị xé toạc ra đơ bản.

“Chuyện gì xảy ra với em thế?”

Đôi mắt hờn trách của nó như nhát dao cứa vào tim tôi. “Tôi được huấn luyện là một tsoulus, Idika, công nương đã bỏ rơi tôi không bảo vệ trong bốn ngày. Ngài nghĩ coi họ làm gì với tôi?”

Hoảng hồn, tôi gọi Boraxis khi Acheron lại che mặt.

Chiếc xe ngừng ngay lập tức. Boraxis bước xuống và mở cửa. “Vâng, thưa công nương?”

“Hãy đưa ta trở lại tàu.”

“Tôi có thể hỏi tại sao không, công chúa?”

“Họ... Họ...” Tôi không thể tự mình nói ra điều đó. “Ta muốn những ai dám đụng đến Acheron phải bị xích lại!”

Boraxis cau mày.

Tôi giằng cái mũ xuống cho Boraxi thấy khuôn mặt nát bươm của Acheron. “Coi họ làm gì nó nè.”

Acheron ngược nhìn Boraxis và có một điều kỳ lạ xảy ra giữa họ.

“Công nương,” Boraxis trả lời bình thản, “tôi sẽ đưa nàng trở lại nếu nàng muốn, nhưng chỉ có chủ nhân thật sự của Acheron mới có thể đòi bồi thường cho cậu ấy được.”

Tôi nghiêng rằng. “Nó không phải là nô lệ.”

“Công nương, em ngài được đánh dấu là nô lệ. Và đó là đủ rồi.”

“Vậy là người ta được quyền hành hạ nó sao?”

“Một lần nữa, thưa công chúa, tôi xin lập lại, chỉ có chủ nhân thật sự của em nàng mới có thể đòi

bồi thường. Luật pháp sẽ chỉ cho nàng được hưởng tiền bồi thường vì đã sử dụng nó. Không người tự do nào sẽ bị xét xử vì đã dùng một nô lệ.”

“Một nô lệ có thể bị đánh vì đã làm nó bị thương tích như thế! Ta muốn vậy.”

“Công chúa, không một nô lệ nào dám động vào em nàng.”

Tôi nuốt giọng. “Người muốn nói gì?”

Boraxis nhìn thẳng vào Acheron. “Acheron? Ai đã hại cậu?”

“Bọn thủy thủ, và khi họ đã chán chê, thì bán em cho những người đàn ông quý tộc được phép xuống hầm tàu.”

Boraxis quay trở lại nhìn tôi. “Ngài đang là một công nương, và tôi là cận vệ. Không ai sẽ quan tâm chúng ta nghĩ gì hơn là quan tâm chuyện gì xảy ra cho một nô lệ.”

Một nỗi sợ hãi kinh tởm trào dâng trong tôi. “Người có biết họ sẽ làm thế với nó không?”

“Không, thưa công nương. Tôi tưởng em nàng sẽ được bỏ một mình như những nô lệ khác. Nếu có chút nghi ngờ nào họ sẽ làm hại nó, thì tôi đã báo cho nàng biết rồi.”

Tôi tin y.

Ngay cả như vậy, tôi cũng chưa bao giờ giận dữ như thế này. Nếu chúng tôi đang ở trong vương quốc của cha...

Nhưng giờ thì không. Boraxis nói đúng. Ở đây, ngoài ảnh hưởng của cha, tôi không tiếng nói nào.

Buồn nôn vì chuyện này, tôi gật đầu. “Hãy tìm chỗ để chúng ta có thể gỡ bỏ vòng tay của nó,

Boraxis.”

“Công nương không thể gỡ bỏ nó,” Acheron hoảng hốt. “Tsoulus sẽ nhận án tử hình nếu có người ngoài idikos gỡ bỏ vòng tay.”

“Em không phải nô lệ và chị sẽ không cho phép em bị đánh dấu như vậy!”

Nó lùi lại tránh tôi.

Thở dài, tôi quay qua Boraxis. “Acheron cần ăn thêm, và một chỗ nào đó an toàn để nghỉ ngơi và tắm rửa. Nó cũng cần có quần áo sạch sẽ.”

“Tôi sẽ bảo xa phu tìm một chỗ như vậy.”

Tôi gật đầu. Y rời khỏi chúng tôi và lại trèo lên xe. Một vài giây sau xe lại phóng đi.

“Không ai sẽ làm hại em nữa đâu, Acheron.”

Nước mắt nó lại trào dâng trước khi lại kéo mũ che đầu lên giấu mặt khỏi tôi.

“Hãy nói chuyện với chị. Cho chị biết em đang nghĩ gì.”

“Ý của ngài là ý của tôi, Idika.”

“Đừng gọi như vậy! Chị là Ryssa. Không phải chủ em.”

Và lần nữa nó không trả lời.

Bực bội, tôi mặc nó một mình trong suốt chuyến đi cho đến khi Boraxis tìm thấy một quán trọ lớn để tôi mượn phòng cho Acheron tắm rửa và nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Boraxis đưa một người thợ rèn tới.

Tôi gõ cửa phòng Acheron, rồi đẩy cửa vào và thấy nó đang nằm như nhộng trên giường. Tôi ra dấu cho Boraxis và thợ rèn đứng ở hành lang để tôi vào.

“Acheron,” tôi khẽ gọi, giơ tay lay nó tỉnh dậy.

Tôi ngừng lại nhìn vô số những vết thương và bầm tím để lại trên làn da hoàn hảo của nó. Có những chỗ cả dấu bàn tay vẫn còn hằn lên. Thánh thần ơi, những điều kinh hoàng nó phải

trải qua một mình trong con tàu đó.

Bụng tôi sôi lên trước hình ảnh đánh dấu sự thất bại của tôi trong việc bảo vệ em. Tại sao tôi lại có thể vô dụng như vậy? Tôi kéo tấm chăn lên mình em trước khi khẽ lay nó dậy.

Nó thức giấc như là bị làm hoảng sợ.

“Mọi chuyện đều tốt,” tôi trấn an nó.

Thằng bé trông như thể không biết có nên tin tôi không.

“Boraxis?” Tôi cất tiếng.

Y bước dẫn người thợ rèn vào. Ngay khi Acheron thấy dụng cụ trên tay thợ rèn, nó hoảng hốt và cố chạy trốn.

“Chặn nó lại.”

Boraxis tuân lệnh. Y kéo em lại và giữ chặt Acheron xuống sàn để gã thợ rèn mang cây kéo lớn để cắt cái vòng.

Acheron la hét dấy dựa như thể đang bị cắt tay chân vậy.

“Làm ơn ngừng lại đi!” giọng nó khàn khàn van xin. “Xin ngài!”

Lời van xin của nó làm tôi tan nát, nhưng việc này phải được hoàn thành. Tôi không muốn còn có người cho nó là nô lệ nữa. “Không sao đâu, Acheron. Em đã tự do rồi.”

Nhưng nó vẫn dấy dựa cho đến khi cái vòng cuối cùng bị cắt. Rồi thì nó nằm vật xuống, mắt vô hồn.

“Giữ số vàng đi,” tôi bảo gã thợ rèn, y cảm ơn tôi và rời khỏi.

Tôi nhìn Boraxis, ngạc nhiên vì hành động của Acheron. “Tại sao thằng bé không muốn gỡ bỏ cái vòng chứ?”

“Công nương đã bỏ đi một tầng bảo đảm. Nếu một kẻ buôn nô lệ nhìn thấy nó, thì sẽ không cần thiết gửi nó về cho chủ. Bất cứ ai cũng có thể nhận nó.”

Tôi nhả mặt trước cái tin mà tôi không muốn nghe. “Em ta không phải là nô lệ.”

“Cậu đã bị đánh dấu trên tay, thừa công nương. Bất cứ nhìn thấy dấu ấn đó, cũng biết rằng cậu không phải là người tự do.”

Tôi cau mày. “Dấu gì chứ?”

Boraxis giơ tay phải Acheron lên cho tôi thấy một cái dấu nham nhở trên tay nó trông như dấu X lên hình tam giác. Thật kỳ lạ tôi đã không để ý đến nó trước đây. Nhưng cũng không thành vấn đề với tôi.

“Không ai biết được.”

“Tên thợ rèn biết, thưa công nương. Vì nguyên nhân đó, tôi đề nghị chúng ta rời khỏi đây thật

nhANH và không ngừng lại trước khi đến vương quốc cha ngài.”

Miệng tôi há hốc. “Người không nghiêm trọng hóa đó chứ?”

Khuôn mặt y cho tôi biết y hoàn toàn nghiêm túc. “Công nương. Xin hãy nghe lời tôi. Tôi không muốn ai trong hai người bị thương tổn. Chúng ta cần phải rời khỏi đây.”

“Tại sao người không nói cho ta biết về dấu ấn trước khi gã thợ rèn gỡ bỏ vòng vàng của nó chứ?”

“Công chúa, tôi chỉ là một người nô lệ được giải phóng. Bản năng tôi không hỏi lệnh của người trên. Tôi yêu mến và sẵn sàng phục vụ ngài, và nếu thần thánh phán bảo, tôi sẵn sàng

trao đổi mạng tôi cho ngài.”

Y nói đúng. Tôi từng thấy cha và Styxx đánh nhiều nô tỳ chỉ vì ngại ngần không làm theo mệnh lệnh ngay lập tức.

Gật đầu, tôi bước đến bên Acheron, vẫn còn nằm đó. “Đến đây, Acheron, chúng ta phải nhanh lên.”

Đôi mắt nó ngược nhìn tôi, tràn đầy thống khổ. “Idikos sẽ trừng phạt nặng nề tôi. Ngài có biết ngài đã làm gì không?”

“Estes sẽ bao giờ hại được em nữa. Chị là chị em, và chị hứa với em, em sẽ được an toàn.”

Nó lắc đầu từ chối. “Ông ta sẽ tìm thấy tôi. Lúc nào cũng tìm thấy.”

“Em đã trốn được bao nhiêu lần rồi?”

“Đủ để biết nó không đáng.”

“Lần này, sẽ đáng mà.” Ít nhất đó cũng là điều tôi hy vọng. Và thể có các vị thần, tôi nhất định

sẽ làm tất cả để bảo đảm điều đó. Không ai đáng bị sống trong lo sợ. Không ai đáng bị chế nhạo và hành hạ. Nhất là một cậu bé vốn sinh ra là một hoàng tử.

Nhưng ngay cả khi tôi hứa với mình là sẽ bảo vệ em, một phần trong tôi vẫn băn khoăn mình có làm được không.

Như Acheron và Boraxis, tôi cũng là một tù nhân trong vị trí của mình. Và ngược lại ý nguyện của mình, đôi cánh tôi cũng thường hay bị cắt bỏ.

7. Chương 7

Ngày 15 tháng 11, 9532 trước công nguyên

Đã một tuần trôi qua từ khi chúng tôi rời khỏi Atlantis. Một tuần tôi cùng đi với người em trai không hề biết đến nụ cười. Hoặc ngay cả làm thế nào để nêu ý kiến của riêng mình. Mỗi khi tôi hỏi cái gì, câu trả lời của nó lúc nào cũng chỉ có một. “Ý người là ý của tôi, Idika.”

Đủ làm tôi muốn gào lên.

Đoạn cuối của hành trình một lần nữa lại phải đi bằng thuyền, nhưng lần này chúng tôi muốn một con thuyền riêng để đưa chúng tôi đến hòn đảo mà cha tôi cai trị. Tôi không muốn liêu lĩnh với Acheron hay với sự an toàn của nó. Và càng ở cạnh nó lâu, thì tôi càng hiểu hơn. Em trai tôi có sức quyến rũ tình dục rất bất bình thường.

Tất cả những ai nhìn thấy Acheron cũng đều muốn chạm vào nó. Để sở hữu nó. Đó là nguyên nhân tại sao nó luôn giữ mình hoàn toàn che kín người bất cứ khi nào chúng tôi đi ra ngoài chốn đông người. Tại sao nó lại thu mình lại bất cứ khi nào có người đến gần. Ngay cả tôi cũng không phải là hoàn toàn miễn dịch khỏi sức thu hút tội lỗi kỳ lạ đó và tôi muốn bệnh mỗi khi nghĩ là tôi có thể cảm thấy như thế với em trai mình. Điều tệ hại nhất là, tôi có thể biết được khi nó biết những suy nghĩ của tôi. Nó sẽ giữ mình như thể chuẩn bị cho sự tấn công của tôi.

Nhưng tôi không bao giờ làm tổn thương hay sờ mó em theo cách đó. Tuy vậy, Acheron vẫn không tin tôi và thành thật mà nói, tôi chẳng thể trách em vì những gì em đã trải qua.

Acheron bảo Estes bảo vệ nó. Tôi biết sự thật. Không có chút bảo vệ nào trong những gì chú tôi đã làm, ông ấy chỉ quản lý bao nhiêu người được tấn công Acheron mỗi một lần.

Cầu cho thần linh trừng phạt Estes vì điều đó.

Làm sao mà tôi có thể mù quáng trước một quái vật như thế suốt bao năm qua?

Làm sao mà cha tôi có thể cho phép điều này xảy ra? Tôi muốn nghĩ rằng ông không biết gì đến chuyện này. Đó là cách duy nhất mà tôi có thể tồn tại. Và tôi hi vọng với tất cả bản thân mình tôi sẽ không bao giờ gặp lại chú tôi nữa.

Vào ngày thứ năm của chuyến đi, Boraxis cuối cùng cũng giải thích cho tôi hiểu tại sao làn da Acheron lại trắng nhợt và thường xuyên toát mồ hôi cũng như ớn lạnh.

Đó là do những loại thuốc Estes đã dùng để điều khiển nó. Mùi hương cam mà tôi ngửi được là mùi thuốc kích dục bọn họ sử dụng để làm cho nó thêm muốn tình dục, và một loại khác là loại thuốc hít để cho nó ngoan ngoãn hơn và chấp nhận tất cả những gì người ta làm trên mình nó.

Acheron giờ yếu ớt đến nỗi làm tôi kinh hoàng. Chúng tôi cần tìm một lang y. Boraxis cứ bảo tôi điều tốt nhất là mua chính loại thuốc đó và cho nó tiếp tục uống. Nhưng tôi không thể làm vậy với em mình. Nó cần sống một cuộc đời không nghiện ngập.

Chắc chắn là nó sẽ không tiếp tục mang bệnh vì những thứ đó. Từ từ rồi chúng cũng sẽ ra khỏi thân thể nó. Nhưng mỗi ngày Acheron lại càng suy yếu thêm.

Và rồi cuối cùng, chúng tôi cũng về đến nhà.

Cung điện nguy nga sừng sững trước mặt chiếc xe ngựa. Tôi không dám cùng đi với Acheron bên ngoài bởi sợ bất cứ ngọn gió nào cũng có thể hất tung áo choàng và lộ mặt nó ra. Người ta có thể bạo động mỗi khi nhìn thấy nó và Boraxis đã nhiều lần phải dùng vũ lực với những tay bướng binh.

Tôi nuốt giọng khi bước vào cổng và đến gần chính điện. Sau nhiều lần ra vẻ bạo dạn kể cho Acheron nghe về gia đình sẽ vui mừng đón tiếp nó thế nào, thì giờ tôi lại nghi ngờ.

Nếu nó đúng thì sao? Nếu mà cha không thêm quan tâm? Có thể cha đã biết những gì Estes đang đối xử với nó. Có lẽ ông còn cho phép. Suy nghĩ đó làm tôi muốn ói, nhưng tôi phải chuẩn bị mình để ứng phó. Điều đó có xảy ra.

Acheron đã bị tổn thương nhiều đến mức tôi e sợ mình lại càng làm thương tổn nó thêm. Niềm tin là một điều rất mong manh, và bây giờ nó mới bắt đầu tin tưởng tôi. Tôi không muốn làm tổn hại điều đó.

Hay là nó.

Vì vậy tôi đưa Acheron vào cổng phụ và dẫn em vào buồng tôi để không bị ai quấy rầy.

“Chị sẽ đến gặp cha. Em chờ ở đây, chị sẽ về ngay.”

Acheron không nói gì. Nó lại run lấy bầy. Nó chỉ gật đầu rồi bước vào một góc, ngồi xuống sàn, lưng dựa vào tường. Nó che chắn cẩn thận đến nỗi trông như một bao gạo trên sàn vậy.

Tôi nhặt lấy cái bình đất nung bên cạnh lò sưởi và đặt nó cạnh em.

“Nếu lỡ em có bệnh.”

Một lần nữa, nó không trả lời gì cả.

Buồn bã, tôi quay lại nói với Boraxis. “Ngồi với thái tử và không để ai làm phiền nó.”

“Vâng, công chúa.”

Hi vọng tràn trề, tôi rời khỏi phòng mình và một mình đi gặp phụ vương.

Tôi thấy người đang ở ngoài sân với Styxx. Cả hai người họ đang nằm dài trên ghế nệm, thưởng thức bánh mì mật ong, trong khi cha đang chỉ dạy Styxx về việc trị nước. Xung quanh bọn họ là những gia nhân sẵn sàng phục vụ bất cứ nhu cầu nào. Một quang cảnh ấm cúng, sang trọng.

Mái tóc vàng của Styxx sáng rực trong ánh mặt trời. Làn da ửng lên màu sức sống. Không có màu xám xịt khi bị người ta ép dùng thuốc để có thể dễ dàng tổn thương nó. Ngay cả từ đằng xa, tôi có thể nhìn thấy vẻ tự cao tự đại của nó khi ra lệnh cho những gia nhân.

Tôi nghĩ về Acheron và muốn gào lên vì sự bất công.

“Ừa, là đầu cừu kia,” Styxx thốt lên. Thằng nhóc lúc nào cũng chế nhạo mái tóc vàng xoắn của tôi. “Chị ở đâu về vậy?”

“Đi xa,” tôi bảo nó. Thằng nhóc không cần biết đến chuyện của tôi.

“Phụ vương, con có thể nói chuyện riêng với người không?”

Ông liếc kiêu hãnh liếc nhìn Styxx. “Bất cứ chuyện gì con nói với cha cũng có thể nói trước mặt em con. Một ngày nào đó Styxx sẽ trở thành vua và con sẽ phải cung kính với nó.”

Ý nghĩ đó làm máu tôi đông cứng lại.

“Đúng đó,” Styxx cạnh khoe. “Nghĩa là chị sẽ phải hôn chân em như những người khác.”

Cha tôi cười nó. “Con thật là vô lại.”

Tôi cắn môi để giữ yên lặng. Sao cha không thấy Styxx là một thằng nhóc hư hỏng khó chịu như thế nào? Nhưng mà cha lúc nào cũng mù quáng trước những hành động của Styxx.

“Con đến đây làm gì hả mèo con?” Cha hỏi. “Con muốn có quần áo hay trang sức mới?” Ông lúc nào cũng cưng chiều tôi. Ít nhất là về những thứ không liên quan đến Acheron.

“Không. Con muốn đem Acheron về nhà.”

Cha lấp bắp trước yêu cầu của tôi. “Nào, có chuyện với con vậy? Cha đã nói bao lần về chuyện này rồi. Thằng quái vật đó không thuộc về nơi đây.”

Styxx vầu môi. “Sao chị lại muốn nó ở đây? Nó sẽ làm hại tất cả chúng ta.”

“Làm hại thế nào?” Nhưng cuộc tranh luận này đã quen thuộc đến nỗi tôi có thể biết được câu trả lời trước khi họ đáp

“Con không biết một á thần có thể làm gì. Nó có thể giết em con khi nó ngủ. Giết cha. Giết tất cả chúng ta.”

Tại sao cha có thể nói vậy? Acheron chưa bao giờ giơ một ngón tay lên với tôi. Nó còn chưa bao giờ lên giọng với bất cứ ai. “Tại sao cha lại không sợ cho chú Estes?”

“Estes biết cách quản lý nó.”

Bằng thuốc phiện. Vậy là cha đã biết một phần câu chuyện. Tôi phải cố hết sức để kiềm nén cơn giận đang bùng nổ. Và câu này làm tôi không hiểu ông đã biết bao nhiêu phần Acheron đã bị đối xử như thế nào.

“Achern thuộc về nơi này, với chúng ta.”

Cha đứng thẳng dậy. “Con là con gái, Ryssa, và còn nhỏ tuổi. Trí óc con chỉ cần chuyên tâm với thời trang hay thêu thùa. Hãy nghĩ đến việc mặc áo gì cho buổi tiệc kế. Acheron không thuộc về gia đình này. Nó không bao giờ. Bây giờ đi tìm mẹ con và tán gẫu đi. Styxx với cha còn nhiều chuyện quan trọng để thảo luận.”

Như là con bé nô tỳ nào Styxx sẽ ngủ với... Nhưng điều quan trọng hơn cuộc sống của người con trưởng.

Tôi liếc nhìn cha. “Những chuyện quan trọng hơn con trai của cha sao?”

“Nó không phải con trai ta!”

Tôi lắc đầu, không tin cha lại phủ nhận như vậy. Acheron đã đúng. Cha đã cố tình đuổi nó đi và không bao giờ cho phép nó quay trở về. Tại sao tôi lại không nhận ra sự thật sớm hơn? Bởi vì tôi yêu cha mình. Với tôi, ông lúc nào cũng là một người cha tốt bụng, và đáng yêu.

Ít nhất giờ đây tôi đã biết sự thật.

Giờ đây tôi nhìn thấy con người thật sự của ông. Nhấn tâm.

“Vậy là câu chuyện cha nói về bảo vệ Acheron là sai ư?”

“Con đang nói gì thế?”

Ông còn không nhớ được những lời dối trá của mình. “Cha nói với con khi bọn họ đem Acheron đi là cha làm vậy để bảo vệ nó. Cha nói hai hoàng tử không nên nuôi dưỡng cùng một chỗ bởi sẽ là mục tiêu dễ dàng cho kẻ thù. Cha nói sẽ đem Acheron về nhà khi nó đủ tuổi. Cha chưa bao giờ muốn cho nó trở về, có phải không?”

“Cút đi!”

Tôi rời khỏi. Hình ảnh của ông và Styxx thật sự làm tôi muốn bệnh khi ấy. Và với mỗi bước đi, tôi từng chút một đánh mất lòng kính trọng với người đàn ông mà tôi đã từng yêu quý.

Làm sao ông có thể làm vậy? Làm sao ông có thể không quan tâm? Làm sao người đàn ông cưng chiều tôi và Styxx lại có thể quay lưng lại với con trai trưởng của mình.

Tôi trở về phòng mình để tìm thấy Acheron đang ngồi trên bao lơn. Chân gấp lại, cầm tựa vào đầu gối, và bàn tay ôm lấy thân mình.

Nó lại toát mồ hôi lần nữa. Đôi mắt trống rỗng vô hồn. Acheron trông thật yếu ớt và mỏng manh. Tại sao cha lại sợ một đứa bé còn không dám ngược nhìn ai?

Tôi quì xuống cạnh nó và giơ tay an ủi. Nó thu mình lại như mọi khi.

Acheron không thích bị chạm vào. Không còn nghi ngờ gì nó để hưởng đủ mọi đụng chạm cơ thể cho suốt cuộc đời nó rồi.

“Cha không có ở đây,” tôi nói dối dù lòng ghen ngào.

Làm sao tôi có thể nói với nó sự thật? Tôi cầu xin lòng tin của nó, chỉ để khám phá rằng mình là một con ngốc.

Làm sao tôi có thể nói với nó, nếu lọt vào tay cha tôi, nó sẽ phải bị gởi đi đến Estes để có thể bán thân cho bất cứ ai có thể trả tiền?

Tôi không thể để nó biết sự thật cũng như không thể để nó trở về Atlantis nữa.

“Chị sẽ đưa em đến cung điện mùa hè để chờ phụ vương.”

Em không hỏi gì hết, chỉ càng làm sự hối hận nín chặt tim tôi.

Nhưng có hề gì đâu. Tôi sẽ đưa em đến một nơi an toàn. Bảo đảm. Mọi nơi không ai có thể làm hại hay hạ nhục nó.

Tôi đứng dậy, ra hiệu cho em theo tôi, và nó bước đi không chút nghi ngờ.

Chúng tôi trở ra ngoài đường cái cách mà chúng tôi bước vào trong cung điện – như những tên ăn trộm vặt thay vì là thái tử và công chúa của vương quốc. Acheron không biết chúng tôi đang phải giữ bí mật, hoặc là tôi đang kinh sợ chuyện sẽ xảy ra nếu có người nhìn thấy chúng tôi.

May mắn thay không ai thấy cả và không bao lâu chúng tôi lại phải ra đi. Nhưng trong lòng, tôi lại không khỏi lo lắng mình có thể rời khỏi trong bao lâu cho đến khi phụ vương lôi tôi trở về nhà.

Và chuyện gì sẽ xảy ra cho Acheron khi ấy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/acheron>